

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๕๙
ธ.ค. ๕๕

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungrin.com/dharmaathand/>

ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

คนทั่วไปต้องรอเวลาหลายปีกว่าจะ
มีโอกาสรู้จักรสแห่งมหาฤทธจิต
อันเกิดจากการใส่บาตรพระ...
แต่ผมมีโอกาสตั้งแต่อายุ ๑ ขวบ

หน้า ๑๗

แง่คิดจากหนังสือ

ชีวิตที่มีคุณค่าคืออะไร
หากคุณรู้ว่า คุณจะตายภายใน ๒ ปี
คุณจะทำอะไรในวันตายอย่างนั้นหรือ
แม้แต่...อาจเป็นแบบอย่างให้คุณ

หน้า ๕๗

ธรรมะจากคนสู้กิเลส

คำบอกเล่าของสามเณรภมม
เมื่อคราวได้อยู่ร่วมปฏิบัติอุปัฏฐาก
พระอาจารย์มั่น ที่วัดป่าหนองผือ
เป็นพรรษาสุดท้าย ก่อนมรณภาพ

หน้า ๔๑

ธรรมะจากพระผู้รู้ ๑๑

ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ ๑๗
▶ ใส่บาตรครั้งแรก

รักแท้มีจริง ๒๑

ได้อาริหมอดู ๒๙

กวีธรรม ๓๓
▶ ดอกขอมาลี
▶ ดอกทุเรียน

คำคมชวนคิด ๓๕

สัพเพหระธรรม ๓๗
▶ เรื่องเล่าธรรมดา

ธรรมะจากคนสู้กิเลส ๔๑
▶ พรรษาแห่งความทรงจำ

ของฝากจากหมอ ๕๑
▶ วันหยุด...เราไปเที่ยวกันเถอะ

แง่คิดจากหนัง ๕๗
▶ “แม่ต๋อย” - สามนาทีก็น่าดู

เรื่องสั้นอิงธรรมะ ๖๑
▶ ผีนดวง (ตอนที่ ๒)

นวนิยายอิงธรรมะ ๖๗
▶ รัก พ.ศ. ๑๐๐

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จัดประกาย: ศรินย์ โมตรวิเศษ

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์
ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรื่องมา
เตรียมเสียบังไว้เลยตัว: อนัญญา เรื่องมา
เขียนคนให้เป็นเหตุ: อนัญญา เรื่องมา
ได้อาริหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สัพเพหระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะจากคนสู้กิเลส: พรราวพรรณราย

มัลลิกะมาสย์ ทองเลี่ยมนาค

ของฝากจากหมอ: พริม ทิพวงศ์

แง่คิดจากหนัง: เกสรา เดิมสินวานิช

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วอง

เที่ยววัด: เกสรา เดิมสินวานิช

ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศดานันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กันกเรขา กฤษฏารักษ์

กานต์พัทธ์ รัชพันธ์ • กิษรา รัตนากิริต

จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ • ชนินทร์ อารีหนู

ณัฐชญา บุญมานันท์ • ณัฐธิรา ปันทานเต

ณัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์ • ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ปิยมงคล ใต้เกลติเยร • พรราวพรรณราย

มัลลิกะมาสย์ ทองเลี่ยมนาค

พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา ไตวิชัย

พิทา จารุพูนผล • พริยสณฑ์ อุบลวัตร

มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธิ์ ตั้งตรงจิตร

เขารลักษ์ณ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี

วิบุรณ์ศักดิ์ ใจภักดี • วิมล ถาวรวิลาส

วิมุตติยา นิวาตังภกษ • ศดานันท์ จารุพูนผล

ศศิธร ศิระนันท์ทาภรณ์ • ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สาริณี สาณะเสน

สิทธินันท์ ชนะรัตน์ • สุปราณี วอง

อนัญญา ยิ่งชล • อนัญญา เรื่องมา

อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ • อัชฌนา ผลานวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ฝ่ายสื่อเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ศรีโสภา

ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ไฟล์น สายสนธิ์เสร์กุล • กฤษฏ์ อักษรวงศ์

ฝ่ายสื่อ Word: พริยสณฑ์ อุบลวัตร

ฝ่ายสื่อ PDF: บุญยศศักดิ์ อีรวงศ์กิจ

เกียรติภูมิ จารุเสน • จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

โยธิน มรกตอัมพร • วรณรักษ์ ปัญจขวพร

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

สวัสดีปีใหม่ ต้อนรับปี ๒๕๕๒ ค่ะ :)

ผ่านปีใหม่มาได้หนึ่งอาทิตย์แล้ว

แต่กลิ่นอายการส่งความสุขให้แก่กันก็ยังมีอบอวลจาง ๆ อยู่เลยนะคะ

หลังพักผ่อนหยุดยาวกันมา เริ่มต้นสัปดาห์ก็ยังเห็นมีของขวัญติดมือมาฝากกันอยู่
เลยคะ

นิตยสารธรรมะใกล้ตัวของเราเอง ก็ได้รับของขวัญที่พิเศษมาก ๆ ขึ้นหนึ่ง :)

เพราะ หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช สวณสันติธรรม จ.ชลบุรี

ท่านได้เมตตาเขียนบทความเรื่อง “ธรรมะใกล้ตัว”

มาฝากให้กับคุณผู้อ่านนิตยสารของเราโดยเฉพาะคะ

ทีมงานจึงขออนุญาตนำข้อเขียนของท่าน มาฝากคุณผู้อ่านไว้ในหน้าแรกนี้

เพื่อเป็นของขวัญพิเศษในฉบับต้อนรับปีใหม่

ให้พวกเราได้รับธรรมะอันร่มเย็นจากท่าน

ให้เราได้เริ่มต้นปีใหม่งานด้วยใจที่ตื่นรู้ และให้ทุกวันที่เหลือของปี

มีแต่สติรู้ตื่นเบิกบานกันอย่างที่ท่านสอนเสมอ ๆ นะคะ

ทีมงานขอกราบขอบพระคุณในความเมตตาของหลวงพ่อก่อน ฌ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

/

ธรรมะใกล้ตัว

พระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชฺโช

คุณดังตฤณขอให้หลวงพ่อบริจาคเขียนบทความ

เพื่อลงหนังสือธรรมะออนไลน์

หลวงพ่อนึกภาพของหนังสือชนิดนี้ไม่ออก
จึงไม่ทราบว่าควรจะเขียนเรื่องอะไรดี
แต่ก็ปฏิเสธคุณดังตฤณไม่ลง
เพราะรักน้ำใจและเคยช่วยกันเผยแพร่ธรรมะมานานแล้ว

ไหน ๆ หนังสือของคุณดังตฤณก็ชื่อว่า “ธรรมะใกล้ตัว”
หลวงพ่อก็จึงขอล่าให้พวกเราฟังเกี่ยวกับความใกล้ตัวของธรรมะเสียก่อน
เพราะ “ชาวพุทธ” จำนวนมากมักคิดว่าธรรมะเป็นเรื่องไกลตัว เช่น

(๑) ธรรมะเป็นเรื่องของคนอื่น เช่น คนแก่ คนเจ็บหนักคนอกหัก
นักโทษประหาร หรือเป็นเรื่องของพระ ฯลฯ

(๒) ธรรมะอยู่ที่อื่น เช่น อยู่กับพระหรืออยู่กับวัด และ

(๓) ธรรมะเป็นเรื่องในเวลาอื่น คือเวลาในอนาคต
ส่วนปัจจุบันขอเอาเวลาไปทำกิจกรรมอื่นๆ เสียก่อน
เอาไว้แก่แล้วจึงจะค่อยหันมาศึกษาธรรมะ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป คนส่วนมากมักเห็นว่า
ธรรมะเป็นเรื่องของใครก็ได้ ที่ไม่ใช่ตัวเรา
ความรู้สึกเหล่านี้เกิดจากทัศนะที่ว่าธรรมะเป็นเรื่องไกลตัวทั้งสิ้น

แต่ถ้าพวกเราได้ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ดี
จะพบว่าธรรมะเป็นเรื่องใกล้ตัวอย่างยิ่ง
หลวงพ่อก็เห็นว่าคุณดังตฤณมาถูกทางแล้ว
ที่ชวนให้เราสนใจธรรมะใกล้ตัว

คำว่า “ใกล้ตัว” มีความหมายได้หลายนัย
อย่างแรกก็คือ ใกล้ในด้านตัวบุคคล
หมายความว่า ถ้าจะแสวงหาธรรมะก็ไม่ต้องไปแสวงหาที่คนอื่น
เพราะธรรมะอยู่กับคนที่เราใกล้ชิดที่สุด คือตัวเราเอง
ซึ่งในประเด็นนี้ขอให้ลองศึกษาอริยสัจจ์ดูได้

ในบรรดาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น
อริยสัจเป็นธรรมที่ครอบคลุมธรรมทั้งปวง
ถ้าปราศจากอริยสัจก็คือปราศจากพระพุทธศาสนา
และอริยสัจข้อแรกนั้นเริ่มต้นด้วยทุกข์สัจ
ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ชัดเจนเลยว่า อุปาทานชั้นนี้คือทุกข์

สิ่งที่เรียกว่าอุปาทานชั้นนี้ก็คือรูปนาม/กายใจของเรานั่นเอง
และทรงสอนว่า ภารกิจต่อทุกข์คือการรู้
ดังนั้น ถ้าพวกเราเพียงแต่สนใจคอยตามรู้กาย ตามรู้ใจของตนเองเนื่อง ๆ
ก็คือการทำกิจต่อทุกข์สัจแล้ว

หากเราตามรู้จนจิตยอมรับความจริงว่ากายนี้ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง
จิตก็จะเข้าถึงธรรมในระดับพระโสดาบัน
หากเรียนรู้จนจิตปล่อยวางความยึดถือกายและใจ
จิตก็จะเข้าถึงธรรมในระดับพระอรหันต์

พวกเราเห็นหรือยัง ว่าธรรมะเป็นเรื่องใกล้ตัวเพราะเป็นเรื่องของตัวเราเอง
ดังนั้น ธรรมะจึงเป็นเรื่องใกล้ตัวในอีกแง่มุมหนึ่งคือ ใกล้ในด้านสถานที่
เพราะไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน ธรรมะก็อยู่ที่นั่น
เราไม่จำเป็นต้องเที่ยวแสวงหาธรรมะไกลตัวเลย
เพียงมีสติตามรู้กายใจของตนเองด้วยจิตที่ตั้งมั่นมีสัมมาสมาธิ
เราจะอยู่ที่ไหน เราก็เห็นธรรมะที่นั่น

อีกอย่างหนึ่ง ธรรมะเป็นของใกล้ตัวในด้านเวลา
เพราะธรรมะไม่ได้อยู่ในอดีตหรืออนาคตอันห่างไกล
แต่ปรากฏอยู่ที่กายที่ใจในปัจจุบันนี้เอง
พวกเราควรหยุดการแสวงหาธรรมภายนอก
แล้วพัฒนาสติและสัมมาสมาธิขึ้นมา
เพื่อใช้เป็นเครื่องมือเรียนรู้ทุกข์ซึ่งก็อกายกับใจของเราเองที่กำลังปรากฏในปัจจุบัน
แล้วจะพบว่าความทุกข์ทางใจเริ่มหล่นหายเป็นลำดับ ๆ ไปทีเดียว

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

เคยได้ยินหลายคนบ่น ๆ ว่า อยากให้คนใกล้ตัวมาสนใจปฏิบัติธรรมบ้าง แต่ชักชวนกันยากเย็นเหลือเกิน ลองไปฟัง **คุณ fullMind** เล่าเรื่องคนใกล้ตัว ในครอบครัวใหญ่ของเธอดูไหมคะ

ว่าจากแค่ซีดีแผ่นเดียวนำพาอะไรมาในชีวิตเธอบ้าง

กับตอน **เรื่องเล่าธรรมดา** ในคอลัมน์ **สัพเพเหระธรรม** ที่รับรองว่าอ่านแล้ว

คุณผู้อ่านหลายคนจะต้องพากันอิจฉาความธรรมดาของเธอไปตาม ๆ กันทีเดียวล่ะ ค่ะ ;)

คอลัมน์ **ของฝากจากหมอ ฉบับนี้** ได้คุณหมออารมณ์ดี **คุณหมอพิมพ์ภารัง** มาเล่าเรื่องวันหยุดของเจ้าตัวน้อยให้ฟังกันในตอน **วันหยุด...เราไปเที่ยวกันเถอะ** คุณพ่อคุณแม่ท่านไหน ชอบพาลูกน้อยไปเดินห้างตากแอร์ในวันหยุดทั้งวัน ลองไปฟังคุณหมอเล่าดูบ้างไหมคะว่า มีมุมอื่นที่เรายังไม่เห็นอย่างไรอีกบ้าง แล้วลองตามคุณหมอไปเที่ยวในอีกแบบกันดู แค่อ่านตามก็รู้สึกได้แล้วล่ะค่ะว่า พาเด็ก ๆ ไปเที่ยวอย่างที่คุณหมอว่า ใจเป็นสุขเปิดกว้างกว่ากันเป็นกองเลย :)

ปิดท้ายด้วยคอลัมน์ **ธรรมะจากคนสู้กิเลส**

ที่นาน ๆ จะมีคุณผู้อ่านส่งเรื่องเข้ามาสักครั้งหนึ่ง และครั้งนี้ก็ไม่ผิดหวังเลยล่ะ เรื่องราวจากตอน **พรรษาแห่งความทรงจำ** ในฉบับนี้ เรียบเรียงขึ้นโดย

เรืออากาศตรีสุทัศน์ ภาวะรี (อดีตสามเณรกรมหลวง หรือเณรป้อม)

เป็นบันทึกที่เล่าเรื่องของ หลวงปู่มั่น ภูติทัตโต

ในช่วงพรรษาสุดท้าย ที่วัดป่าบ้านหนองผือ จ.สกลนคร

ที่นอกจากจะได้รับรู้ถึงคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ที่ฝากผ่านมากับเรื่องราวนี้แล้ว ยังได้รับรู้ถึงปฏิปทาอันงดงามของท่าน และยังได้สัมผัสถึงความเพียรของผู้เขียน อันจะเป็นกำลังใจให้คุณผู้อ่านอย่างดีอีกด้วย อย่าพลาดกันเชียวนะคะ

คุณผู้อ่านท่านไหน มีเรื่องราวดี ๆ ที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้แก่นักได้อีก
ก็ลองลงมือเขียนเข้ามาเล่าให้ผู้อ่านนิตยสารของเราได้อ่านกันบ้างนะคะ
ทุกเรื่อง ล้วนจะเป็นกำลังใจให้เดินไปบนเส้นทางธรรมอันร่มรื่นด้วยกันทั้งนั้นค่ะ :)

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- วันอาทิตย์ที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๒ เวลา ๐๙.๐๐ – ๑๐.๓๐ น.
หลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชโช ท่านได้เมตตารับนิมนต์ไปแสดงธรรมที่
โรงเรียนอนุบาลจุไรรัตน์ ถนนเพลินจิต ซอยชิดลม ปทุมวัน

เป็นโอกาสดีของคนเมืองที่ไม่สะดวกเดินทาง
ที่จะได้ไปกราบฟังธรรมจากท่านที่ต่างจังหวัดอีกโอกาสหนึ่งนะคะ
แต่เนื่องจากสถานที่จอดรถค่อนข้างจำกัด
หากไม่นำรถส่วนตัวไป และเดินทางกันด้วยรถไฟฟ้าได้
จะสะดวกที่สุดเลยคะ

ดูแผนที่โรงเรียนอนุบาลจุไรรัตน์ และอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้คะ
<http://larndham.net/index.php?showtopic=34536>

- สำหรับหลายท่านที่พลาดโอกาสในการไปฟังคุณดังตฤณบรรยายครั้งก่อน
วันพุธที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๒ นี้ เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๖.๐๐ น.
คุณดังตฤณ จะไปบรรยายหัวข้อเรื่อง “เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว”
ที่กระทรวงสาธารณสุข จังหวัดนนทบุรี
ณ ห้องประชุม ไพจิตร ปวะบุตร อาคาร ๗ ชั้น ๙
ตึกสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข นะคะ

เส้นทางเข้ากระทรวงสาธารณสุข สามารถเข้าได้ ๓ เส้นทางคือ

๑. ถนนติวานนท์ ซอยโรงพยาบาลศรีธัญญา
๒. ถนนติวานนท์ ซอยโรงพยาบาลบาราคนราดูร
๓. ถนนงามวงศ์วาน ซอยงามวงศ์วาน ๒ หรือซอยงามวงศ์วาน ๔

แผนที่: http://i7.photobucket.com/albums/y292/alisawww/map_ccne.gif

(ตึกสำนักงานปลัดกระทรวงฯ คือ ตึก สป. ในแผนที่)

ผู้สนใจ สามารถติดต่อสำรองที่นั่งได้ที่

คุณนวร สิงห์กุล หมายเลขโทรศัพท์ 02-590-1816 นะคะ

- และก็เพื่อความโชคดีเป็นพิเศษของชาวศรีราชาด้วยค่ะ
เพราะ วันพุธที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๓๐ - ๑๕.๓๐ น. นี้
คุณดังตฤณ ยังรับไปบรรยายให้ที่
โรงพยาบาลสมเด็จพระบรมราชเทวี ณ ศรีราชา
ณ ห้องประชุมลีลาวดี ๑ อาคารอนุสรณ์ ๑๐๐ ปี ด้วย
ชาวศรีราชาที่สนใจสามารถเข้าไปร่วมฟังได้ โดยไม่ต้องสำรองที่นั่งล่วงหน้าค่ะ
- ส่วนใครอยากติดตามข่าวสาร และตารางการบรรยายของคุณดังตฤณอย่างไม่พลาด
ตอนนี้ก็สามารถเข้าไปเช็คตารางกันได้อย่างสะดวกสบายที่
เว็บไซต์ สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์ www.howfarbooks.com แล้วนะคะ
นอกจากปฏิทินการบรรยายต่าง ๆ แล้ว
เนื้อหาอื่น ๆ ที่น่าสนใจ ตอนนี้ก็กำลังค่อย ๆ ทอยย่นนำมาขึ้นเว็บ
และคาดว่าจะมีความสมบูรณ์ขึ้นเรื่อย ๆ
ยังไงก็ลองแวะไปเยี่ยมชมกันดูนะคะ
- สำหรับท่านที่ศรัทธาแนวทางการปฏิบัติด้วยการ “ดูจิต” โดย หลวงปู่ดูลย์ อตุโล
ตอนนี้ มีหนังสือใหม่เล่มหนึ่งที่เขียนโดย หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช
ชื่อหนังสือว่า “แก่นธรรมคำสอน ของ หลวงปู่ดูลย์ อตุโล”

โดยหลวงพ่อบราโมทย์ ท่านได้กล่าวถึงที่มาของหนังสือเล่มนี้ไว้ว่า

“หนังสือเล่มนี้จะช่วยชี้ให้พวกเราเห็นความจริงว่า คำสอนเรื่องการดูจิต
ของหลวงปู่ดูลย์นั้น มีความหมายและวิธีการอย่างไร
ลงกันได้พอดีกับคำของพระพุทธเจ้า ตามนัยแห่งพระสูตรและอภิธรรมอย่างไร
เพื่อพวกเราที่ชอบคำสอนของหลวงปู่ จะได้ไม่หลงไปทำสิ่งอื่น
ทั้งที่คิดว่ากำลังดูจิตตามคำสอนของหลวงปู่
หรือปฏิบัติขัดหรือแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้า
เพราะไม่เพียงตนเองจะไม่ได้ผลในการปฏิบัติ
แต่จะทำให้คำสอนเรื่องการดูจิตเสียหาย
และร้ายแรงที่สุดสำหรับชาวพุทธก็คือ
จะพลอยทำพระสัทธรรมให้พินเพื่อนไปด้วย”

ผู้ที่สนใจสามารถติดต่อขอรับหนังสือได้ฟรีตามเงื่อนไขที่
มูลนิธิบ้านอารีย์ <http://www.baanaree.net> นะคะ

พบกันใหม่ฉบับหน้า

และขอให้ทุกท่านมีความสุขกับการเริ่มต้นนับหนึ่งกับปีใหม่นี้
ด้วยใจอันมีสติรู้ตื่นเบิกบานกันโดยถ้วนหน้านะคะ สวัสดีค่ะ :)

สารบัญ ←

ถาม: สมามีความจำเป็นในการเจริญวิปัสสนาหรือไม่
ผมคิดว่าในการปฏิบัติวิปัสสนาธรรมฐานนั้น สติเป็นหัวใจที่สำคัญที่สุด
สมาธิต้องการแน่วแต่ไม่มาก เอาแค่สมาธิขั้นต้นพอแล้ว
แต่ความเป็นปัจจุบันธรรมสำคัญมากที่สุด

ผมเที่ยวศึกษาการปฏิบัติของสำนักต่างๆ หลายสำนักมากครับ
พบว่าแนวทางของแต่ละสำนักจะหล่อมกันอยู่เสมอ
แม้แต่สำนักที่มีรากฐานอธิธรรมจากท่านอาจารย์แบบด้วยกัน
พอลงมือปฏิบัติจริงก็ยิ่งหล่อมกัน

ผู้ปฏิบัติในทุกๆ สำนัก กระทั่งในสายพระป่าที่ผมเติบโตมา
ส่วนมากจะทำแค่สมถะกันแทบทั้งนั้น
กระทั่งผู้ที่บอกว่ากำลังเจริญวิปัสสนาจำแนกรูปนามอยู่
เอาเข้าจริง ก็เป็นการทำสมถะ แต่นี้กว่ากำลังเจริญวิปัสสนา
ทั้งนี้เพราะไม่ได้ *เตรียมความพร้อมของจิต* ให้ดีเสียก่อนที่จะทำวิปัสสนา
สิ่งที่ทำจึงพลิกจากวิปัสสนาไปเป็นสมถะอยู่เสมอ

จิตที่พร้อมจะดำเนินวิปัสสนาได้นั้น
ต้องมีคุณสมบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้
ปรากฏในบทอุเทศของมหาสติปัฏฐาน
คือท่านให้มี กายในกาย หรือเวทนาในเวทนา
หรือจิตในจิต หรือธรรมในธรรม เป็น **วิหการธรรม**
คือเป็นเครื่องรู้ เครื่องอยู่ ไม่ใช่เครื่องจองจำผูกมัดให้จิตสงบนิ่ง

ท่านให้มี **อาตาปี** คือความเพียรแผดเผากิเลส
มีความอดทนอดกลั้นที่จะปฏิบัติให้ต่อเนื่อง
และไม่ใช้ปฏิบัติเพราะกิเลสตัณหาจึงให้ปฏิบัติ
ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น อยากเป็น อยากได้

ท่านให้มี **สัมปชัญญะ** หรือความรู้ตัว
ซึ่งตรงนี้ต้องเป็นความรู้ตัวที่ไม่ถูกโมหะหรือความหลงครอบงำจิต
ที่เรียกว่า **อสังขโมหสัมปชัญญะ**
ความรู้ตัวนี้แหละครับ ที่มียากที่สุด
ส่วนมากจิตของผู้ปฏิบัติจะมีโมหะแทรกอยู่เสมอ
ไม่รู้ตัว ทั้งที่คิดที่กำลังรู้ตัว
ฝัน ทั้งที่กำลังตื่น

ท่านให้มี **สติ** คือความระลึกถึงสภาพธรรมที่กำลังปรากฏตามความเป็นจริง

ท่านให้ **นำความยินดียินร้ายในโลกออกเสีย**

คือรู้อารมณ์ทั้งปวงด้วยจิตที่เป็นกลางจริงๆ

สรุปแล้ว จิตที่พร้อมจะเจริญวิปัสสนานั้น
ต้องเป็นจิตที่รู้จัก รู้อารมณ์ อย่างเป็น “เครื่องอยู่ของจิต”
คือไม่เพ่งจ้องอารมณ์เพื่อ บังคับให้จิตนิ่ง
หรือให้อารมณ์ดับไป หรือให้รู้ชัดกว่าปกติธรรมดา
ไม่เผลอหลุดไปในความฟุ้งซ่าน ไม่รู้อารมณ์ที่กำลังปรากฏเฉพาะหน้า
จิตต้อง “ไม่ถูกกิเลสครอบงำ”
มี “ความรู้ตัว” ไม่หลง ไม่เผลอ
มี “สติ” ว่องไวรู้สภาพธรรมที่กำลังปรากฏ
ด้วย “ความเป็นกลาง” ปราศจากความยินดียินร้าย

จิตที่จะมีคุณภาพเช่นนี้ได้ นั่น คือจิตที่มี **สัมมาสมาธิ** เป็นกำลังสนับสนุน
ตรงจุดนี้บางท่านมีความเห็นว่า

น่าจะใช้ขณิกสมาธิระลึก rūpanam ไปเลย
ในขณะที่ผมเห็นว่า จิตที่ไม่มีกำลังเพียงเท่านั้น
มักจะหลงตามอารมณ์ มากกว่าจะสักแต่ว่ารู้อารมณ์
ทั้งพระพุทธเจ้าท่านก็ทรงแสดงสัมมาสมาธิด้วยฌาน ๔

ในพระอภิธรรมัตถสังคหะ ก็ระบุชัดว่าจิตวิสุทธิคืออุปจาระและอัปนาสมาธิ
แสดงว่าสมาธิที่แนบแน่นกว่าขณิกสมาธิเป็นสิ่งสำคัญ ท่านจึงแสดงไว้เช่นนั้น

เมื่อจิตมีกำลังตั้งมั่น สักว่ารู้อารมณ์ได้แล้ว

คราวนี้ไม่ว่าอารมณ์อันใดปรากฏกับจิต

จิตจึงสักว่ารู้ได้เห็นได้จริงๆ และเห็นชัดว่าชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕

โดยที่ไม่ต้องมีความคิดแทรกปนเข้าไปเลย

แต่เป็นการประจักษ์ชัดต่อหน้าต่อตานั่นเอง

แต่สำหรับบางท่านที่ใช้ปัญญาสนับสนุนสมาธิได้

คือสามารถแยกอารมณ์อันเป็นข้าศึกของสมาธิออกได้

จิตก็เป็นสมาธิคือตั้งมั่น รู้ อยู่เป็นอัตโนมัตติ

เรียกว่าใช้ ปัญญาอบรมสมาธิ

ส่วนมากจึงเจริญสติสัมปชัญญะได้ในชีวิตธรรมดา

แต่ผู้ปฏิบัติส่วนมาก จิตไม่มีความรู้ตัวจริง

ยังหลงอยู่ทั้งที่คิดว่ารู้ตัว ยังฝันอยู่ทั้งที่ลืมตา

เวลาน้องๆ หลานๆ มาขอคำปรึกษา ก็จะแนะนำให้เขารู้จัก รู้ตัว เท่านั้นเอง

บางคนก็แนะนำให้ทำสมาธิก่อน

แต่ส่วนมากจะแนะวิธีทำจิตให้เป็นสมาธิโดยใช้กำลังปัญญา

เพราะคนเมื่อนั้นถ้าไม่มีอุปนิสัยมาก่อน ยากจะเริ่มด้วยแนวทางเจโตวิมุตติได้

ทั้งนี้ เพื่อเขาจะสามารถไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันได้นั่นเอง

วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

<http://www.larndham.net/cgi-bin/kratoo.pl/000323.htm>

ถาม: สมานิจที่เกิดจากปัญญาบรมสมานิจนั้นเป็นขณิกสมานิจ หรืออุปจารสมานิจ
ครับ แล้วทำอย่างไรครับ

ปัญญาที่อบรมสมานิจ เป็นอุบายวิธีที่ช่วยย่นเวลาทำสมานิจได้อย่างดี
วิธีใช้ปัญญาบรมสมานิจนั้น

ถ้าใครสามารถแยกจิตกับอารมณ์ออกจากกันได้ชำนาญแล้ว

จะรู้สึกรู้ว่าทำสมานิจได้ง่ายมาก คือแทบไม่ต้องทำอะไรเลย

เพียงแต่ระลึกถึงนิรวันธรรมที่กำลังปรากฏกับจิต

แล้วเห็นว่านิรวันไม่ใช่จิต จิตเป็นกลาง นิรวันก็จะดับจากจิต

จิตเข้าถึงรู้ ที่เป็นกลาง และสงบเพราะพ้นจากความรบกวนของนิรวันต่างๆ

ถ้าย้อนออกมาสู่ภายนอก ก็เป็นการใช้งานของขณิกสมานิจ

ถ้าจะรู้ธรรมละเอียดภายใน ก็ดำเนินไปในอุปจารสมานิจ

หากจะเข้าอุปปนาสมานิจต่อ ก็ทำสติระลึกรู้ลมหายใจต่อไปเลย

หรือถ้าจะเข้ารูปฌาน ก็ทำสติระลึกรู้ความว่างของจิตต่อไปเลย

เมื่อจิตเคล้าเคลียกับลมหายใจ หรือความว่าง โดยไม่มีการควบคุมแล้ว

จิตก็จะเข้าถึงอุปปนาสมานิจเอง

เป็นภาวะที่เหลือแต่รู้ กับสิ่งที่ถูกรู้เพียงอันเดียว

จิตจะสงบจากกาม สงัดจากอกุศลธรรม

แต่ทำอะไรไม่ค่อยได้ครับ ดูจะเป็นที่פקเอา กำลังเสียมากกว่า

มีอีกวิธีหนึ่งคือ การใช้ความคิดพิจารณาธรรมเอาตรงๆ นี่แหละครับ

เช่น พิจารณาร่างกาย ให้เห็นเป็นธาตุ เป็นอสุภะ หรือพิจารณาความตาย

เมื่อพิจารณาไปแล้ว ถ้าจิตเกิดสลด หรือจิตเห็นจริงในระดับหนึ่ง (ไม่ถึงขั้นเห็นแจ้ง)

จิตจะวางการพิจารณา แล้วรวมสงบเข้ามาเป็นสมานิจเป็นคราวๆ ไป

แต่สมานิจด้วยวิธีนี้นี้มักจะไปได้เพียงอุปจารสมานิจ

และใช้เวลามากกว่าวิธีแรกที่ยกอารมณ์อันเป็นศัตรูของสมานิจออกไปเลย

สำหรับสมานิจที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่เป็นขณิกสมานิจนั้น

ตรงนี้มีจุดที่ต้องระวังค่อนข้างมาก

เพราะสติสัมปชัญญะมักจะไม่มีบริสุทธืพอ

ตามตำราท่านจึงไม่จัดเอาขณิกสมาธิเข้าเป็นจิตวิสุทธิ
จิตมักไหลไปเพ่งจ้องใส่อารมณ์ที่ถูกรู้ โดยไม่รู้ตัว
แต่ถ้ามีฐานที่มั่นคงจากสมาธิที่ละเอียดขึ้นไปแล้ว
จิตจะสักแต่ว่ารู้อารมณ์ โดยไม่ไหลเคลื่อนตามอารมณ์ ได้ง่ายกว่ากัน
หรือถ้าไม่มีกำลังสมาธิละเอียดสนับสนุนก็ไม่ใช่
หากมีปัญหาพอที่จะอ่านจิตใจตนเองออก
ไม่หลงเคลื่อนไปยึดอารมณ์โดยไม่รู้ตัว
อย่างนี้ก็เป็นขณิกสมาธิที่ใช้ทำวิปัสสนาได้เช่นกัน

พูดเรื่องสมาธิแล้วคงต้องกล่าวว่า
จุดประสงค์หลักของการทำสมาธิของพระพุทธเจ้าก็คือ
การมีสติบริสุทธิ์เพราะอุเบกขา
ถัดจากนั้นจึงนุ่มไปเพื่อความรู้แจ้งในรูปรนามต่อไป
แต่เราจะใช้เป็นที่พักผ่อนบางครั้งบางคราวก็ไม่ผิดกติกาครับ
อย่าให้หลงไหลกันแล้วกัน เพราะจะเสียเวลาเนิ่นช้าเกินไป
ผมเองก็ไม่ชอบพูดเรื่องสมาธิ เพราะเกรงว่าพวกเราจะสนใจมากไป

วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

<http://www.larndham.net/cgi-bin/kratoo.pl/000323.htm>

ถาม: โดยส่วนตัวมีความเชื่อว่าการปฏิบัติธรรมโดยมีเป้าหมายเพื่อบรรลุเป็น
พระโสดาบัน หรือพระสกิทาคามี (รวมถึงสังฆารูปเอกาญาณ ในกรณีของ
พระโพธิสัตว์ด้วย) อาศัยเพียงแค่ขณิกสมาธิก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้อง
ทำสมาธิให้ได้ถึงอุปปาสมาธิ หรืออัปปนาสมาธิก่อนแต่อย่างใด
ข้อนี้ไม่ทราบว่าคุณสันตินันท์ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เพราะอะไร

ขอเรียนว่า เห็นด้วยครับ เพราะถ้ามีขณิกสมาธิที่ดีพอก็สามารถเจริญวิปัสสนาได้
แต่ปัญหาจะอยู่ที่ว่า ขณิกสมาธิ นั้น ดีหรือมีคุณภาพพอหรือไม่

ผมสังเกตเห็นผู้ปฏิบัติจำนวนมากที่เจริญสติด้วยขณิกสมาธิอยู่นั้น
มักจะมีโมหะแทรกอยู่เสมอๆ กำลังหลง แต่คิดว่ากำลังรู้

ความรู้เห็นจากประสบการณ์ตรงนี้ สอดคล้องกับตำราอภิธัมมัตถสังคหะ
ในปริจเฉทที่ ๙ ระบุไว้ชัดเจนว่า
สมาธิที่ทำให้จิตวิสุทธิได้จริงอันเป็นกำลังของการเจริญวิปัสสนานั้น
ต้องเป็นอุจารสมาธิและอัปนาสมาธิ
แต่อนุโลมให้ใช้ ขณิกสมาธิที่ไม่ถูกกิเลสแทรก ได้เหมือนกัน

ขณิกสมาธิ จึงใช้ทำวิปัสสนาได้หากมีคุณภาพพอ
แต่ส่วนมากจะมีคุณภาพไม่พอกันจริงๆ หรอกครับ
โดยเฉพาะคนที่ไม่สามารถทำฌานได้
หรือ คนที่ไม่สามารถใช้ปัญญาแยกแยะนิรณกับจิตออกจากกันได้

ดังนั้น ผมเชื่อว่าผู้ปฏิบัติสามารถใช้ขณิกสมาธิเจริญวิปัสสนา
โดยไม่ต้องทำอุจารสมาธิและอัปนาสมาธิก่อนเสมอไป
แต่จิตที่ทำวิปัสสนานั้น ต้องวิสุทธิเพียงพอ นะครับ

อีกอย่างหนึ่ง แม้จะใช้เพียงขณิกสมาธิก็ตาม
เมื่อจิตเจริญปัญญาวิปัสสนาไปเต็มภูมิแล้ว
จิตจะตัดกระแสรวมตัวเข้ามาเป็นอัปนาสมาธิเองได้ด้วย
ก่อนที่จะก้าวกระโดดไปสู่อริยมรรคต่อไป

วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

<http://www.lardham.net/cgi-bin/kratoo.pl/000323.htm>

สารบัญ ←

ใส่บาตรครั้งแรก

เหตุการณ์ในชีวิตคนเราถูกหลงลืมมากกว่าถูกจดจำ คุณอดุตส่ำห์ฝังตั้งเป็นชั่วโมง แต่ทั้งหมดมักถูกลบเกลี้ยงเพียงด้วยวินาทีแห่งการตื่นนอน และนั่นก็เป็นทำนองเดียวกับชีวิตเก่าที่อดุตส่ำห์ผ่านร้อนผ่านหนาวยาวนานหลายสิบปี กลับถูกลืมไม่เหลือเพียงด้วยช่วง ๙ เดือนของการอยู่ในท้องแม่

ผมจะลืมตาที่โรงพยาบาลหรือที่บ้านก็ครั้งก็ไม่รู้ แต่ความทรงจำของผมตั้งต้นด้วยการลืมตาขึ้นมาเห็นภูเขาและท้องฟ้า นั่นคือจิตตดวงแรกที่สามารถรับรู้ได้อย่างเต็มต้น กับทั้งประทับแน่นไม่ลืมเลือนมาจนถึงทุกวันนี้ ผมจำได้ว่าหลังจากเมียงมอง

ภูเขาและท้องฟ้าด้วยความคิดทำนองว่า ‘ได้เห็นอะไรอย่างนี้อีกแล้ว’ ครูหนึ่งก็อ่อนแรงและหลับใหลลงตามเดิม

ภูเขาและท้องฟ้าอันเป็นภาพความทรงจำแรก คือละแวกบ้านพักพนักงานไทยออยล์ จังหวัดชลบุรี ที่คุณพ่อของผมทำงานอยู่ มันเป็นเวลาที่ผมจำได้ถึงความรู้สึกอยากได้อ้อมกอดจากแม่ จำได้ถึงภาวะอ่อนแอที่ซบดันทให้อยากร้องไห้หาแม่ จำได้ถึงน้ำเสียงปลอบประโลมของแม่

เมื่ออยู่กับผมทั้งวัน ส่วนพ่อเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่จะกลับมาบ้านในตอนเย็น ตอนหนึ่งขวบ ผมแยกแยะได้ชัดเจนว่าพ่อเป็นอย่างไร แม่เป็นอย่างไร พี่สาวอีกสองคนเป็นอย่างไร และในวันครบหนึ่งขวบเต็มนั่นเอง มหากุศลจิตก็เกิดขึ้นเป็นดวงแรกในชีวิต

เข้าวันนั้น คุณพ่อของผมอุ้มออกมาที่หน้าบ้าน อากาศสดชื่น ผมเห็นคุณแม่และใครอีกคนจัดโต๊ะเล็ก มีขันข้าว และมีถุงกับข้าวหลายถุง ผมระลึกได้ว่าก่อนหน้านั้นเคยเห็นพ่อแม่เอาโต๊ะออกไปตั้งหน้าบ้านหลายหนแล้ว เพื่อรอคนที่พ่อแม่เรียกว่า ‘พระ’ เติมนารับ

ผมเห็นแม่ถือกล้องถ่ายรูป ยิ้มแย้มและพยายามเรียกให้ผมหันไปมอง ผมจำเสียงหัวเราะดีใจของตัวเองได้เมื่อเห็นแม่กดชัตเตอร์ถ่ายรูปผมไว้ และผมก็ดีใจมากด้วยที่พ่อกอดผมไว้ตลอดไม่วางเลย

ถึงเวลาพระมา พ่อพนมมือไหว้ทั้งยังมีผมอยู่ในอ้อมแขน แล้วตักข้าวใส่บาตรให้ดู จากนั้นจึงถามผมว่าอยากใส่เองไหม? ผมรู้สึกตื่นเต้นและเห็นเป็นเรื่องทำทายนี้อาจจะรู้สึกถึงมือที่เล็กเมื่อเทียบกับคันจับทัพพี แล้วก็รู้สึกถึงกำลังแขนที่ยังน้อยอยู่ ชวนให้ไม่แน่ใจว่าจะสามารถยกทัพพีตักข้าวใส่บาตรพระไหวหรือเปล่า แต่ผมก็อยากใส่บาตร เกิดความเข้าใจขึ้นมาด้วยสัญชาตญาณว่านั่นเป็นการทำอะไรที่ดีมากๆ

ดูเหมือนพ่อจะช่วยประคองหน่อยๆ แต่พอเห็นผมจับทัพพีแน่นก็ปล่อยให้ทำเอง และผมก็พบว่าตัวเองทำได้ แม้รู้สึกยากและฝืนๆ ไม่นานนัก พอหย่อนกระจุกข้าวก้อนเล็กๆลงบาตรสำเร็จก็มีเสียงเฮตีใจจากรอบข้าง ส่งผลให้ผมหัวเราะร่าอย่าง

แสนปลื้ม และเมื่อมีการคะยั้นคะยอให้เอาใหม่อีกครั้ง ผมก็ไม่ลังเลที่จะทำซ้ำ และทำสำเร็จเป็นคารบสอง

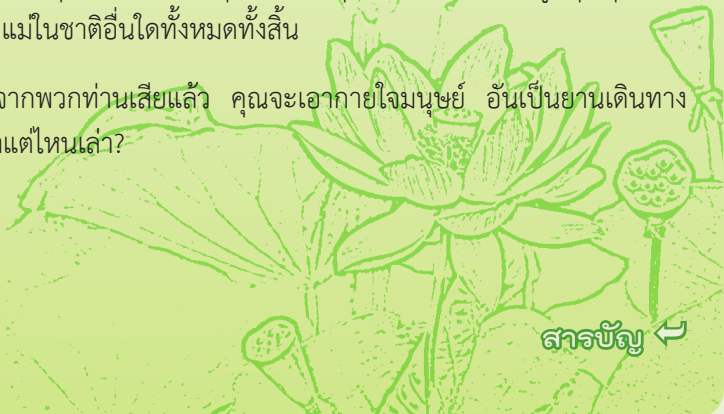
ผมต้องใช้เวลาอีกเกือบยี่สิบปี กว่าจะทราบว่าคุณรู้สึก ‘แสนปลื้ม’ นั้น คือมหากุศลจิตอันประกอบด้วยโสมนัสอย่างใหญ่ นับเป็นความสว่างเรืองแห่งช่วงต้นชีวิตอย่างแท้จริง คนทั่วไปต้องรอเวลาหลายปีกว่าจะมีโอกาสรู้จักรสแห่งมหากุศลจิตอันเกิดจากการใส่บาตรพระ แต่เพราะมาเกิดกับคุณพ่อคุณแม่ ผมจึงมีโอกาสตั้งแต่อายุเพียงครบขวบเต็ม

ในความไม่รู้เรื่องราวช่วงต้นวัย ผมรู้สึกถึงไออุ่นของแม่ กับความแข็งแกร่งและความสว่างที่พ่อนำมาฉายให้กับบ้านทั้งหลัง แค่นั้นเพียงพอแล้วที่จะเป็นหลักประกันแห่งชีวิตแสนสุข ถ้าใครระลึกถึงครั้งแบเบาะในอ้อมกอดของพ่อแม่ได้เหมือนผม ก็คงไม่คิดทิ้งพ่อแม่ไปไหน ไม่ว่าพ่อแม่จะเป็นอย่างไร

ความทรงจำในอรุณรุ่งแห่งชีวิตมิใช่แค่อีกวันหนึ่ง ไม่ใช่ความฝันที่แค่ผ่านมาให้ลืมเลือนไปอีกครั้ง แต่มันคือช่วงแห่งการตัดสินใจว่าคุณจะรู้สึกเกี่ยวกับชีวิตของตนเองอย่างไร สุขสว่างมั่นคง หรือว่ามีดমনคลอนแคลน

และถึงคุณจะมีพ่อแม่ที่นำทำบุญตั้งแต่หนึ่งขวบหรือไม่ก็ตาม อย่างไรพ่อแม่ก็ให้ร่างกาย ตลอดจนหัวใจที่สามารถรู้จักและรักพุทธศาสนาได้ หากมีอภิญญา มีความสามารถเห็นภัยแห่งการเวียนว่ายตายเกิดนับอนันตชาตินี้ คุณจะตระหนกอย่างลึกซึ้งว่า พ่อแม่ผู้ให้กำเนิดคุณในช่วงที่พระพุทธศาสนาอุบัติ นับเป็นพ่อแม่ผู้มีบุญคุณใหญ่ที่สุด เหนือพ่อแม่ในชาติอื่นใดทั้งหมดทั้งสิ้น

ก็หากปราศจากพวกท่านเสียแล้ว คุณจะเอากายใจมนุษย์ อันเป็นยานเดินทางไปสู่นิพพานนี้มาแต่ไหนเล่า?

บทที่ ๔

รักษาความรู้สึก (ต่อ)

ทำอย่างไรจะอยู่ด้วยกันตลอดไป?

คำว่า ‘ตลอดไป’ ในที่นี้ ขึ้นอยู่กับรากฐานความเชื่อของคุณด้วยครับ ถ้าคุณเชื่อว่ามีแค่ชาตินี้ชาติเดียว คำว่าตลอดไปก็หมายถึง ‘ความพอใจ’ จะอยู่กับคนรักจนกว่าจะตายจาก แต่ถ้าคุณเชื่อว่ามีชาติหน้ารออยู่ คำว่าตลอดไปก็หมายถึง ‘ความแน่นอน’ ที่จะได้พบกับคนรักอีกในชาติหน้า

ถามว่าทำอย่างไรภาวะคู่จึงเสถียร? คำตอบนั้นแน่นอนว่าไม่ได้อยู่ที่กาย เพราะกายเป็นแค่กระบวนการทางชีวเคมีที่ไวใจไม่ได้ดึงดูดเร็วและผลออกไวเสมอ สิ่งเดียวที่เหลือให้เป็นคำตอบได้คือ ‘ใจ’ เท่านั้น เพราะใจเป็นสิ่งที่เชื่อได้ว่าจะมั่นคง ถ้ามีปัจจัยเพียงพอ

เพื่อให้เห็นภาพชัด ต่อไปนี้ผมขอเปรียบเทียบว่าใจของคุณกับคนรักกำลังอยู่ใน ‘รถยนต์’ คันหนึ่งซึ่งแล่นไปข้างหน้าเรื่อยๆ การจะไปด้วยกันได้ตลอดสายนั้นใจของคุณทั้งสองต้องมีพื้นฐานของความสามารถร่วมทางกัน ไม่อย่างแยกทางกัน

ใจที่สามารถเดินทางไปด้วยกัน มีคุณสมบัติใหญ่ๆ ๔ ประการดังนี้ครับ

๑) มุ่งไปในทางเดียวกัน

ข้อนี้หมายถึงใจที่มีจุดหมายปลายทางร่วมกันอย่างแน่ชัด ถ้าใจคุณจะขึ้น เชียงราย แต่ใจคนรักจะลงภูเก็ต ก็ต้องมีใครสักคนขึ้นรถผิด หรือไม่ก็ผิดทั้งคู่ที่มา ขึ้นรถคันเดียวกัน

ใจที่มุ่งทางเดียวกัน ก็คือการมีศรัทธาแบบเดียวกัน อย่างน้อยถ้าคุณและคนรัก นับถือความรัก ราวกับความรักเป็นศาสนาหนึ่ง ศาสนาของพวกเขาคุณก็ต้องยึดหลัก

เดียวกัน เช่น จะรักเดียวใจเดียวไปจนกว่าจะหาไม่ ขาดหน้ามีจริงก็จะจงรัก จง
ฤกษ์เกิดร่วมชาติอย่างนี้อีก เป็นต้น

นอกจากนั้น คุณและคนรักจะศรัทธาศาสนาใดคงไม่สำคัญเท่าที่ว่า ต้องเป็น
ศรัทธาแบบเดียวกัน จึงจะพาใจให้แล่นไปบนทางเดียวกัน มิฉะนั้นก็ต้องถึงจุด
ตัดทางแยกเข้าจนได้

สิ่งเดียวที่คุณอยากอยู่ด้วยตลอดไปคือตัวเอง

ฉะนั้น ถ้าได้คนรักที่เสมอกับตัวเอง

คุณก็จะอยากอยู่กับคนรักตลอดไปเช่นกัน

เรื่องของศรัทธา เรื่องของศาสนานั้น របไปมีแต่เสีย คือมีแต่คนตายไม่มีคนเกิด
หากต่างฝ่ายต่างปักใจยึดมั่นความเชื่อไปคนละทิศ ชนิดที่จิตวิญญาณฝังรากลง
ในศาสนาหนึ่งๆนั้นคงแล้ว ก็อย่าพยายามเสียเวลาเปลี่ยนแปลงคนรักให้มาเชื่อ
แบบตน เพราะมีแต่ความแตกแยกรออยู่

อย่างเช่นคนหนึ่งนับถือศาสนาที่สอนให้กล้าคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล และกล้า
ที่จะฝึกจิตให้รู้ตามจริง ส่วนอีกคนหนึ่งนับถือศาสนาที่สอนให้กล้าเชื่อ กล้าไว้วางใจ
ตลอดจนห้ามค้านสิ่งที่พระคัมภีร์บอก ก็จะขัดแย้งกันอย่างสุดขั้วโดยรากของความ
คิด เมื่อเริ่มคบกันยังหวานอยู่อาจมองไม่เห็น ต่อเมื่ออยู่ด้วยกันนานเข้า หลักการ
ต่างๆของศาสนาจะเริ่มมีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้นเรื่อยๆ ตัวอย่างที่เห็นชัด
คือการยินยอมให้ลูกเข้าร่วมกิจกรรมกับศาสนาใด เป็นต้น

คนสมัยนี้ไม่ค่อยจริงจังกับศาสนาเต็มร้อย เพราะเข้ามาถึงศรัทธาแบบเชื่อครึ่ง
ไม่เชื่อครึ่ง ซึ่งก็มีข้อดีคือยังพอคุยกันรู้เรื่อง ไม่ต่างฝ่ายต่างสุดโต่งเถียงคอเป็นเอ็น
ครับ เมื่อไม่ยึดมั่นว่าต้องเอาวิถีชีวิตในชาตินี้และชาติหน้าตามศาสนา ‘ของกู’
ให้ได้ ก็ย่อมคุยด้วยเหตุด้วยผลเหมือนคนปกติ หากใครประพடுத்தหน้าเลื่อมใส
กว่าหรือโน้มมน้าวใจเก่งกว่า ก็มีสิทธิ์เอาคนรักมาร่วมพุงสู่จุดหมายปลายทาง
เดียวกันได้

ศรัทธาตามความหมายของพระพุทธศาสนาคือความเชื่อมั่นในสิ่งที่ดีงาม เชื่อในกรรมที่เป็นประโยชน์ ไม่เป็นโทษ และไม่ใช้ปกป้องยอมรับเพียงเพราะใครต่อใครรอบข้างบีบให้ยอมรับ

ศรัทธาที่ดีคือศรัทธาที่ไม่เอาแต่คิดตามคนอื่น แต่ต้องทำจริงด้วยตนเองจนเห็นแจ้งถ่องแท้ และมั่นใจในเส้นทางที่คุณเดินมากพอ ดูการขับรถไปตามแผนที่ เมื่อผ่านเส้นทางแล้วพบว่าแผนที่ถูกต้องมาเรื่อยแต่ต้น ก็ย่อมเชื่อว่าแผนที่จะพาตัดตรงสู่เป้าหมายอันถูกต้องด้วยเช่นกัน

พุทธศาสนาไม่นิยมปาฏิหาริย์แห่งศรัทธาและการร้องขอ เพราะการร้องขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เห็นตัวตนนั้น ถ้าได้ตามต้องการทันใจก็ดีไป แต่ถ้าไม่มาตามคำขอ ก็อาจดับไฟศรัทธาให้มอดลงในชั่วข้ามคืน

พุทธศาสนาแสดงความจริงตามเหตุตามผล กรรมเป็นพร กรรมเป็นคำสาป ใครทำอะไรก็ได้สิ่งที่สอดคล้องกันอย่างนั้น กรรมขาวย่อมบันดาลชีวิตสว่าง เป็นสุข กรรมดำย่อมบันดาลชีวิตมืด เป็นทุกข์

และพุทธศาสนาก็ช่วยให้เข้าใจว่าบนเส้นทางแห่งศรัทธาเดียวกัน พวกคุณจะผลัดกันขับหรือผลัดกันนั่งข้างก็ไม่เป็นไร ในเมื่อตกลงกันแล้วว่าจะร่วมทางสู่จุดหมายเดียวกัน อย่างไม่ได้นั่งคู่กันเคียงบ่าเคียงไหล่ รถจะแล่นเร็วหรือช้า พวกคุณก็ไปในทิศเดียวกัน ไม่เร็วและไม่ช้าไปกว่ากันอยู่ดี

๒) มีความสะอาดเสมอกัน

ข้อนี้หมายถึงใจที่มีความ ‘รักสะอาด’ เหมือนๆกัน ถ้าคนรักของคุณชอบทำความสะอาดรถไถ่นานๆ ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังว่าจะติดเชื้อโรคให้เดือดเนื้อร้อนใจ แต่คุณดันชอบดมเสลดลงพื้น แะซึ่มกติดใส่กระຈกเป็นประจำ แบบนี้คนรักคงโบกมือลา ไม่อยากอาศัยรถคันเดียวกับคุณในการเดินทางอีกต่อไป

ใจที่รักสะอาดเหมือนกัน ก็คือการมีศีลมีธรรมระดับเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งศีลในข้อที่ว่าด้วยการประพฤติดิตถิทางกาม

หากคุณกับคนรักทำบุญเก่ามาด้วยกันดี มีวาสนาได้พบรักแท้ ก็นับว่าเหมาะสม เพราะจะเป็นปัจจัยสำคัญให้คิดซื้อกับคู่ครองของตนอยู่แล้วโดยพื้นฐาน เรียกว่าได้รักษาศีลข้อกาเมอย่าง เป็นธรรมชาติ เพราะมีใจจริงคอยช่วยค้ำจุนอยู่ก่อน

แต่ให้ดีกว่านั้นคือควรตั้งใจดเว้นขาด ต่อให้มีใครเอาเนื้อหนังมายั่วใจ ต่อให้ใครเอาผลประโยชน์มาล่อ ก็คิดไว้ล่วงหน้าเลยว่า ‘ไม่!’

การตั้งใจดเว้นขาดนั้นแหละเรียกว่าการถือศีล ถ้ายังยึกแย้ยักยันว่าเอาดีหรือไม่เอาดี นั้นไม่เรียกว่าเป็นคนถือศีล คุณแค่ได้ซื้ออย่างมีมโนธรรมสู้กับกิเลสฝ่ายต่ำอยู่บ้างเท่านั้น

การถือศีลเพียงข้อเดียวก็อาจมีพลังลากจูงศีลข้ออื่นๆให้ตามมา ด้วยความเห็นตามจริงว่ารักษาศีลได้แค่ไหน ศีลก็รักษาเราให้อยู่สบายไม่เดือดร้อนเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ธรรมดาของผู้ตั้งใจรักษาศีล ๕ ด้วยกันนั้น ย่อมไว้วางใจกัน และอบอุ่นใจว่าจะซื่อสัตย์ต่อกัน ไม่เป็นภัยต่อกัน

ลองดูก็ได้ ถ้าคุณเป็นคู่ที่ระแวงกันและกันนะครับ ลองมาตั้งสัตย์อธิษฐานต่อหน้าพระปฏิมา ว่าวันนี้จะรักษาศีล ๕ ให้ได้ โดยแปลงเสียงออกมาให้เต็มปากเต็มคำว่า

พวกเราจะไม่ฆ่าสัตว์ไหนๆ

พวกเราจะไม่ลักทรัพย์ใคร

พวกเราจะไม่นอกใจกัน

พวกเราจะไม่โกหกกัน

พวกเราจะไม่กินเหล้าเมายา

วันเดียวคงต้องทำได้แน่ วันต่อมาก็เอาอีก ตั้งปณิธานทีละวัน ก่อนสวดมนต์ทุกครั้ง และทุกครั้งให้ดูกันจะจะเลย ว่าเกิดผลเป็นความเชื่อมั่นในกันและกันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆไหม คุณจะพบว่าการตั้งจิตงดเว้นพฤติกรรมผิดๆ ก็คือการสร้างความสบายใจขึ้นพื้นฐานให้ชีวิตคุณนั่นเอง

อย่าใช้วิธีسابาน อย่าตั้งเป้าسابแข่งขันไว้ว่าถ้าทำไม่ได้ขอให้ตายไม่ดี เพราะนั่นจะเป็น ‘สัญญาเลือด’ ที่เขียนขึ้นด้วยจิตอันเจือด้วยโทสะ อาศัยความกลัวเป็นตัวชู จึงย่อมมีความไม่สบายใจระหว่างกันอยู่ไม่มากนักน้อย

ทางที่เหมาะสมคือให้อิฐฐานเป็นคำสัตย์ด้วยจิตที่แน่วแน่มั่นคง มีความเป็นกุศล มีความเมตตา ยังผลให้รู้สึกเป็นมงคล และเกิดกำลังใจในทางที่สว่าง ทางที่ดีขึ้นร่วมกัน นั้นจะบริสุทธิ์มั่นคงกว่าวิธีใช้คำسابานเป็นไหนๆ

โลกเต็มไปด้วยเครื่องล่อให้ผิดศีล อย่างกลัวไม่ได้เจอแบบทดสอบ และแต่ละครั้งที่สอบผ่าน คุณก็จะรู้สึกว่าการรักษาศีลไม่เห็นจะยากอะไร ทำไปก็เกิดอำนาจความเคยชินที่จะปฏิเสธความอยากผิดศีล คือตอนแรกปฏิเสธด้วยความคิด ต่อมาปฏิเสธเองออกมาจากใจ สำคัญคือหากผ่านด่านได้ตลอด เหล่าแบบทดสอบจะค่อยๆ ถอยทัพทีละน้อย กระทั่งเหมือนหายไปเลย นานที่ปีหนถึงจะโผล่มาทดสอบใหม่

ศีลที่สะอาดหมดจดจะบันดาลหน้าตาที่หมดจดสดใส ยังไม่ตายก็เห็นได้ทันตา แต่เมื่อเกิดใหม่จะเห็นชัดขึ้น พวกคุณจะดูคล้ายคลึงกัน กับทั้งฉาวยรัศมีสมน้ำสมเนื้อกัน เห็นกันและกันแล้วต่างตะลึงแลวางตาไม่ลง กับทั้งรู้สึกถึงความสวยหล่อดุจกิ่งทองใบหยก มีไว้เป็นอภิสัทธาให้กันและกันชื่นชมเท่านั้น คนอื่นไม่มีสิทธิ์!

พอศีลสะอาด ใจจะถึงใจมากขึ้น ลองคิดง่ายๆ นะครับ ถ้าตัวอยู่ห่างแล้วยังรู้สึกอบอุ่นและไวใจกัน ก็แน่ใจได้ว่าพวกคุณรักกันด้วยใจ ไม่ใช่หลงติดกันด้วยกาย

เห็นหรือยังว่าศีลมีส่วนสร้างรักให้เป็นของแท้ได้อย่างไร?

๓) เปี่ยมน้ำใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ข้อนี้หมายถึงใจที่รู้จักเสียสละ ถ้าคุณขบรจนเหนื่อยอยากพัก นึกอยากหลับ บ้างหรืออย่างน้อยอยากได้ผ้าเย็นลูบหน้าบ้าง แต่คนรักปฏิเสธทำเฉยไม่ช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น ด้วยเหตุผลสั้นๆ คือ ‘ซีเกียจ!’ อย่างนี้คุณคงถอดใจ และรู้สึกว่าเดินทางมากับพวกชอบเอาเปรียบอย่างน่าเกลียด

ผู้ที่อยู่ร่วมกันโดยต่างฝ่ายต่างมีน้ำใจมาก ย่อมไม่มีวันหิวกระหายเลยตลอดเส้นทาง ส่วนการเดินทางไปกับผู้มีความตระหนี่ถี่เหนียวไร้น้ำใจ ย่อมทำให้คุณรู้สึกฝืดคอ เหมือนรอบตัวแห้งแล้งน่าหน่ายหนีเสียเหลือเกิน

เมื่อมีน้ำใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เป็นที่พึงให้แก่กันและกันได้ กระทั่งอาจกระตือรือร้นมากพอจะแผ่เผื่อเจือจานไปถึงสังคมรอบข้าง ถึงตรงนั้นพวกคุณจะเริ่มเป็นสองแรงแข่งขัน ร่วมกันช่วยคนอื่นได้ดุจเดียวกับงานอดิเรกที่นำรื่นเริง **ความรื่นเริงที่จะช่วยสังคมร่วมกันนั้นแหละ คือที่มาของการอยู่ร่วมกันกันด้วยความหลุดร่อนสุดยอด**

การร่วมมือกันช่วยคนแปลกหน้านั้นะครับ จะบอกได้ระดับหนึ่งว่ามีลูกแล้วพวกคุณจะมีแกลใจช่วยกันเลี้ยงแคไหน ใครจะเป็นคนออกแรงมากกว่ากันไม่ว่าตายแล้วเกิดชาติไหนภพใด คุณจะไม่พบใครที่อยู่ด้วยแล้วบันเทิงเท่าคนรักที่เคยมีน้ำใจต่อสังคมเสมอกันเลย

ความคิดยกให้ ความคิดบริจาค และความคิดช่วยเหลือ เรารวมเรียกว่า ‘จาคะ’ จาคะจึงหมายถึงการสละออก นับตั้งแต่การแบ่งปันสิ่งของ ช่วยออกแรงช่วยงานกับผู้สมควรได้รับการช่วยเหลือ

นอกจากนั้น จาคะยังเหมารวมไปถึงการสละสิ่งที่เป็นโทษทิ้งไป เพื่อเอาสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์เข้ามาแทน ดังเช่นการให้อภัยเป็นทาน ที่ยกความแค้นออกไปเพื่อเอาไมตรีคืนมา โลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องน่าถือสา ถ้าคุณวางเสียได้ ไม่ถือสา ก็จะไม่เป็นคนขี้หงุดหงิด กระแสจิตของคุณจะเย็น และถ้าพวกคุณเย็นด้วยกันทั้งคู่ ต่อให้ต้องวิ่งผ่านทะเลทรายก็จะเย็นฉ่ำอยู่ข้างใน ประดุจเป็นแอร์ให้แก่กันและกันตลอดเส้นทางไกล ไม่ต้องแวะซ่อมที่ไหน

จาคะคือสิ่งเปิดจิตให้กว้างขวาง อย่างที่เรียกกันว่า ‘ใจกว้าง’ ยิ่งมีจาคะมากเท่าใด ใจยิ่งกว้างขึ้นเท่านั้น ที่นี้ก็ดูว่าระหว่างคุณกับคนรักใจกว้างพอๆกันหรือไล่เลี่ยกันไหม สังเกตเถิดว่าคนใจแคบจะไปด้วยกันกับคนใจกว้างไม่ได้ ถึงแม้จับพลัดจับผลูต้องทนอยู่ร่วมกัน ก็จะไม่มีความสุขเลย

ภาพที่คนใจแคบกับคนใจกว้างไปเสวยก็ผิดกันลิบลับนะครับ คนใจกว้างย่อมเหมาะกับพื้นที่กว้างขวาง สุขสบายไม่อึดอัด ขณะที่คนใจแคบย่อมเหมาะกับพื้นที่คับแคบ ทุกข์ทรมานไม่มีที่ ถ้าคนหนึ่งตายอย่างคนใจกว้าง อีกคนตายอย่างคนใจแคบ แนวโน้มคือสองคนนั้นจะไม่ได้เจอกันในชาติต่อไป หรือแม้ต้องเจอกันอีกในชาติ ถัดๆไป ก็ยากที่จะมาอยู่ร่วมกันโดยง่าย เพราะใจสอดคล้องกับลักษณะภาพที่ต่างกันเกินไป

๔) คิดอ่านได้ไม่น้อยหน้ากัน

ข้อนี้หมายถึงใจที่ ‘เข้าถึงคำตอบ’ หรือ ‘เห็นทางออก’ ได้ทันๆกัน หรือช่วยเป็นกำลังทางความคิดเสริมกันและกัน เหมือนถ้าขับรถหลงทาง คุณคงไม่อยากจะแก้สถานการณ์อยู่คนเดียว แต่จะอยากได้เพื่อนคู่คิด ต่างฝ่ายต่างออกความเห็นได้ว่าควรทำเช่นไรดี หรืออย่างน้อยก็น่าจะรู้จักเจียบในเวลาที่เหมาะสม ไม่แสดงความโง่เขลาทำนองมือไม่พายเอาเท้าราน้ำให้คุณนึกรำคาญใจ

ปัญญาเชิงพุทธจะออกไปในทางคิดเป็น เห็นตามจริง แสวงหาเหตุผลต้นปลาย ถ้ากำลังหลงทางต้องรู้ทันว่าหลงทางและเร่งหาทางออก ไม่ใช่หลงทางแล้วยังเพเลินเพียวไกล ยิ่งไกลจากจุดหมายไปทุกที

ระบบความคิดที่ถูกฝึกมาให้แก้ปัญหาร่วมกัน จะทำให้ปัญญาของพวกคุณเขิบเข้าใกล้กันมากขึ้นทุกทีตามวันเวลาที่ผ่านไป อย่างน้อยก็ในแง่ความสามารถในการเห็นทางออกของปัญหา จะไม่แตกเป็นคนละทางสองทาง

ส่วนในทางธรรมนั้น ปัญญาจะมุ่งเอาความสามารถในการเห็นว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ สิ่งใดเป็นโทษ บางคนมีนะครับ แสยดฉลาดทางโลก เรียนเก่งขึ้นเกียรตินิยม แต่ทั้งชีวิตดำเนินไปในแบบโยนประโยชน์ทิ้งน้ำ มัวแต่ไปเก็บเกี่ยวโทษเข้าตัวแทบถ้วนๆ ประเภทฉลาดแบบผู้ก่อการร้ายนั่นแหละ

ถ้าฝ่ายหนึ่งทำก่อนคิด อีกฝ่ายคิดก่อนทำ หรือฝ่ายหนึ่งเอาอารมณ์พูด อีกฝ่ายพูดด้วยสติปัญญา มาอยู่ด้วยกันก็วิบัติเห็นๆ เพราะพูดและทำบนฐานของปัญญาคนละแบบ

ลึกไปกว่านั้น ถ้าฝ่ายหนึ่งเห็นชัดตามจริงว่าอะไรไม่เที่ยง ภายใจก็ไม่เที่ยง กระทั่งความยึดมั่นถือมั่นเหลือน้อย แต่อีกฝ่ายหนึ่งแค่เรื่องน้อยก็ยึดมั่นมาก เหตุเล็กน้อยเดียวแต่ขยายให้เป็นผลใหญ่โต อย่างนี้คงนิกรอาหารหรือหมั่นไส้กันและกัน เป็นอย่างยิ่ง

ปัญญาที่เสมอกันย่อมสร้างความร่าเริงในการสนทนา และย่อมเป็นความอุ่นใจ ไม่พรั่นพรึงที่จะต้องฝ่าฟันอุปสรรคร่วมกัน จึงย่อมเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ให้อยู่ร่วมกันได้ตลอดไป

คงเห็นแล้วนะครับว่าถ้าศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญาเสมอกัน จะทำให้พวกคุณนั่งไปในรถคันเดียวกันตลอดรอดฝั่งได้ทำไหน คู่ที่เสมอกันทุกด้าน จะอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนเสมือนเป็นคนเดียวที่แบ่งเป็นภาคชายและภาคหญิง

และนี่คงเป็นคำตอบให้กับหลายคำถามที่น่าปวดหัว เช่น

ทำไมคู่รักในอุดมคติจึงหาได้ยากนัก?

เหตุใดคู่รักส่วนใหญ่จึงไม่รู้ลึกแต่ต้นว่าเป็นพวกเดียวกัน?

นั่นก็เพราะคนเราอย่างเก่งก็เต็มใจแค่ ‘ปรับตัว’ เข้าหากัน แต่ที่จะปรับศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญาให้เสมอกันนั้น พวกคุณต้องมีกำลังใจมหาศาลจากรักแท้เสียก่อน!

ชาติก่อนบำเพ็ญมาอย่างไรไม่รู้ แต่ชาตินี้รู้ และสุดแต่ว่าพวกคุณจะช่วยกันลงทุนลงแรงเพียงใด เพื่อเส้นทางร่วมกันทั้งชีวิตนี้และชีวิตหน้า

สรุปคือการปรับจิตวิญญาณให้เสมอกันจะทำให้ได้เสวยภพเดียวกัน ทั้งภพปัจจุบัน และภพในอนาคต พังง่าย ทำยาก แต่บรรลุลผลได้จริงครับ!

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดู หน้าที่ ๕๙

โดย หมอพีร์

มกราคม ๒๕๕๒

สวัสดีปีฉลูค่ะ ปีใหม่นี้ขอให้ปีนี้เป็นปีที่ทุกคนอยู่กับปัจจุบัน มีชีวิตอยู่เพื่อทำความดีต่อไปนะคะ อะไรที่เคยผ่านมาไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความโศก ความเจ็บแค้นต่าง ๆ ให้กองไว้กับอดีต อย่าไปคิดถึงมันบ่อย ๆ ให้ลืม ๆ ไปเลยค่ะ ลองเริ่มต้นด้วยการสวดลมหายใจเข้า หายใจออกลึก ๆ พร้อมกับหลับตา บอกกับตัวเองว่าจะขอเริ่มต้นชีวิตใหม่ นับหนึ่งใหม่ เพื่อคิดดีทำดี สิ่งที่ผ่านมาจะให้กลายเป็นอดีตไป “อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว อนาคตยังมาไม่ถึง ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด แล้วอนาคตจะดีเอง” จะทำให้มีกำลังใจมากขึ้นค่ะ

อาทิตย์นี้ไม่มีเรื่องอะไรมากระค่ะ จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับบุญ ๆ มาเล่าให้ฟังค่ะ เมื่ออาทิตย์ก่อนไปทำบุญที่ป่าละอูกันมา และมีโอกาสได้ไปทำบุญที่วัดใกล้เคียง วัดนั้นอยู่กลางเขา ทางที่เข้าไปต้องใช้รถปิคอัพเท่านั้น รถเก่งเข้าไปลำบากมาก ใช้เวลาเดินทางไปประมาณหนึ่งชั่วโมง ถ้าเป็นหน้าฝนจะเข้าไปลำบากที่สุดค่ะ

วันที่ไปมีรถสองคันขับตามกันไป พอขึ้นเขาไป หนทางสลับซับซ้อน ตอนแรกตกลงกันว่าจะให้คนหน้านำทาง พอขับไปจริง ๆ ฝนตกลงไม่สามารถขับตามหลังกันได้ พีร์ขับเองโดยที่ไม่รู้จักทางเลย ทำให้ทั้งระยะห่างกันเยอะมาก แต่โชคดีเมื่อวันก่อนหน้านั้นเพิ่งมีงานที่วัด จึงมีป้ายบอกทางไว้ตลอดทางไม่อย่างนั้นต้องแย่มากแน่ ๆ เลยค่ะ เพราะทางแยกระหว่างไร่นั้นเยอะมาก

ระหว่างขับรถเข้าไปใจคอยลุ้นตลอดว่าวัดจะเป็นยังไง เพราะมีคนบอกว่าวัดสวยสองข้างทางมีแต่ไร่สับปะรด พวกเราขับรถตามป้ายบอกทาง และชมวิไร้สับปะรดที่กว้างสุดลูกหูลูกตา สลับกับทิวป่าละเมาะเล็ก ๆ จนเพลิน คนที่นั่งไปในรถก็สนุก

และหัวสั้นหัวคลอนไปตาม ๆ กันด้วย เพราะระหว่างทางมีแต่หลุม ขับริถขมิว เพลินตาเวลาผ่านไปไม่รู้ว่าจะเกือบชั่วโมงแล้ว ก็ถึงทางเข้าวัดพอดี

ทางเข้าวัดมีแต่ต้นสนสูงเรียงรายสองฝั่ง รู้สึกดีมาก ๆ ค่ะ ต้องขับริถลอด ต้นสนที่เรียงรายข้างทางขึ้นไปบนเขา วัดนั้นตั้งอยู่ตรงกลางเขาที่สูงมากเหมือนกัน บรรยากาศร่มรื่นมากค่ะ ต้นไม้เขียวชอุ่ม ซึ่งก่อนจะถึงวัดมีแต่สวนสับปะรดค่อนข้างแห้งแล้ง ทำให้รู้สึกแตกต่างกัน

มีน้องคนหนึ่งรู้จักวัดนี้อยู่แล้ว พระอาจารย์เคยไปฉันข้าวที่ไร่ ท่านชื่อ พระอาจารย์เปา พวกเราพากันเดินถือสังฆทานเข้าไปทำบุญ พอท่านเห็นพวกเรา เดินเข้าไป ท่านเลยเดินลงมาต้อนรับ น้องบอกว่าโชคดีมากเลยนะที่เจอท่านพอดีเพราะว่าปรกติท่านไม่ค่อยอยู่วัด ท่านจะเดินธุดงค์บ่อย พอถวายสังฆทานเสร็จท่านก็สอน วิธีการฝึกวิปัสสนาประมาณหนึ่งชั่วโมง

พวกเราเข้ามาอยู่แล้วว่เมื่อวานที่วัดมีงาน เลยถามท่านว่างานเมื่อวานเป็นงาน บรรจุพระธาตุใช่ไหมคะ ท่านเมตตาเล่าให้ฟังว่าใช่ ท่านบอกคนมาทำบุญเยอะมาก พิธีการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย คนเยอะแต่เงียบกริบไม่มีเสียงแม้แต่ชนิดเดียวเลย พระธาตุที่ท่านบรรจุอยู่นั้นอยู่บนยอดเขาสูงสุดของที่วัด พระอาจารย์บอกว่า บรรจุแล้วจะไม่ได้เปิดให้คนไปกราบ เพราะว่ามีหลวงพ่อก่อนที่ท่านปฏิบัติธรรมอยู่ข้างบน เดี่ยวจะรบกวนท่าน

แต่ท่านบอกว่าวันนี้เห็นตั้งใจกันมาเป็นกลุ่มใหญ่จะอนุญาตให้ขึ้นไปดูข้างบนแล้ว กัน เพราะยังมีคนงานก่อสร้าง ยังสร้างไม่เสร็จเลยให้เข้าไปได้ ทุกคนดีใจกันมาก เพราะไม่เคยมาก่อนเลย ท่านบอกว่าเดินกันขึ้นไปได้เลยนะ

หลังจากนั้นจึงพากันเดินขึ้นไปบนเขา พอเห็นบันไดก็ชะงักนิดหนึ่ง เพราะมันสูง มาก ๆ ประมาณสามร้อยกว่าขั้น ทุกคนร้องโอ้โฮ รู้สึกไม่แน่ใจว่าจะไหวไหม เพราะ มีลูกชายไปด้วย เดี่ยวต้องร้องไห้ให้อุ้มแน่เลย ค่อย ๆ พากันเดินขึ้นไปผ่านขั้นแรก ต้องหลอกให้ลูกชายนับขั้นบันได พอเขาเริ่มสนุกที่ขึ้นได้เองเลย พบพระธาตุที่ทำไว้ ก่อน ตั้งอยู่ระหว่างกลางเขาสวยมาก ๆ เป็นพระธาตุที่ใหญ่มากทาดด้วยสี่เหลืงทอง

เห็นคนกำลังเดินจงกรมรอบ ๆ ทำให้บรรยากาศดูสวยงามขลังเข้าไปใหญ่ มองไป
จิตใจตัวเองก็เกิดอาการปีติเบิกบานอนุโมทนาในการตั้งใจปฏิบัติของพวกเขาจริง ๆ

ระหว่างที่กำลังชื่นชมพระธาตุกัน พระอาจารย์เดินถืงถันไม้มาหกดัน บอกว่า
จะให้เอาไปปลูกบนเขาข้างบนจะได้ทำให้ร่มรื่น เป็นต้นสาละสีด้น ดอกไม้สองด้น
ทุกคนดีใจกันอีก ธิบไปช่วยกันขนด้นไม้เพื่อเดินขึ้นไปต่อเพราะที่เดินมาเป็นแค่เศษ
หนึ่งส่วนสี่ของทางเท่านั้น พวกกันเดินต่อส่วนลูกชายก็กำลังสนุกกับการนับบันได เลย
ลืมเหนื่อยไปเลย เดินนำหน้าทุกคนไม่มีบ่นสักคำ เขาบอกว่ามีความสุขสนุกมากครับ
แม่ ดีจังแม่ไม่ต้องอึด

พระอาจารย์เดินนำหน้าขึ้นไป ท่านเดินไวมาก ๆ ตามไม่ทันเลย ทุกคนงงนิด ๆ
ว่าทำไมท่านเดินเร็วจัง ท่านถึงยอดแล้ว พวกเรายังอยู่ด้น ๆ ทางอยู่เลย ท่านคง
เดินขึ้นไปจนชิน ร่างกายท่านแข็งแรงมากเดินลิวเลย พวกเรายังหอบแฮก ค่อย ๆ
ไต่ขึ้นอยู่เลยคะ คงเป็นเพราะพวกเราไม่เคยมาเดินเลยไม่ชิน อีกส่วนเพราะไม่ได้
ออกกำลังกายเลยเหนื่อยง่ายกลายเป็นเหมือนคนแก่ไปเลย แต่ความพยายามอยู่
ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น พวกเราไม่ท้อถอยให้กำลังใจกันเองตลอดทาง แต่ขอ
บอกว่าเหนื่อยจริง ๆ แต่สุดท้ายยังไ้ถึงด้นถึง

พอถึงยอดเขาก็ได้ดีใจกันอีกครั้งเพราะข้างบนเป็นลานกว้าง ๆ มีถ้ำที่เป็นที่ปฏิบัติ
ธรรมด้วย มีพระพุทธรูปสององค์สวยงาม ๆ ปางนี้ไม่เคยเห็นที่อื่นเลย พอมองเห็น
พระพุทธรูปจิตใจก็เบิกบานตาม กราบพระเสร็จก็เดินสำรวจพื้นที่ พบว่ามีแต่กุฏิ
สำหรับพระปฏิบัติธรรมประมาณห้าหกหลังได้ และพระท่านกำลังทำงานสร้างกุฏิ
ปฏิบัติธรรมเพิ่มอีก พวกเราก้เอาด้นไม้ไปปลูกตามหลุมที่ได้ขุดไว้และช่วยกันรดน้ำ
ด้นไม้ ทำกันคนละไม้ละมือทั้งสนุกและมีความสุขกันมาก

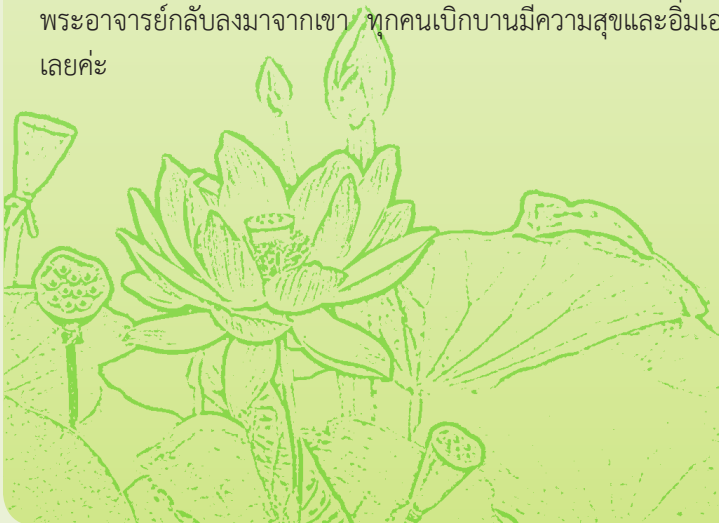
หลังจากปลูกด้นไม้กันเสร็จพระอาจารย์ก็พาชมพื้นที่ ท่านพาไปดูน้ำตกบน
ยอดเขา ตอนนั้นแอบงงนิด ๆ ว่ายอดเขาที่สูงเนี่ยนะ น้ำจะไหลออกมาจากไหน
พอเดินไปดูไม่น่าเชื่อคะว่าในนั้นจะมีถ้ำเล็ก ๆ น้ำหยดมาจากหินงอกหินย้อยและ
ไหลออกมาจากรากไม้ภายในถ้ำ ตกลงมาเป็นแอ่งเล็ก ๆ ไหลลงเขาเป็นน้ำตก น้ำ
เย็นมาก ลองเอาไปไม้ไปรองกิน เย็นเหมือนน้ำในตู้เย็นเลยคะ เกิดมาไม่เคยเห็น

ตาน้ำ นี่เป็นครั้งแรกเลยรู้สึกทั้งกับธรรมชาติมาก ๆ ว่าเป็นได้ถึงขนาดนี้เลยหรือทุกคนถ่ายรูปกันใหญ่

พระอาจารย์บอกว่าที่นี้เป็นบ่อน้ำที่ไว้ใช้ทำพิธีมงคลต่าง ๆ ซึ่งตอนนั้นงานเฉลิมฉลองของในหลวง ก็นำน้ำจากที่นี่ไปทำพิธีด้วย เข้าไปสำรวจข้างในมีหินย้อยใหม่ ๆ เกิดขึ้นอีกเยอะเลย ที่แรกพระอาจารย์จะให้ขึ้นไปดูพระธาตุที่บรรจุใหม่ แต่ท่านบอกว่าหลวงพ่ที่อยู่ตรงนั้นปฏิบัติธรรมอยู่และคนงานไม่ไปที่นั่นแล้ว เกรงใจว่าจะไปรบกวนท่าน เลยให้พระที่เป็นลูกศิษย์อีกรูปหนึ่งเอากล่องถ่ายรูปไปถ่ายมาให้ดูแทน พอได้เห็นแล้วสวยงามมาก ๆ ค่ะ

พระอาจารย์บอกว่า หินก้อนนี้ ผู้หญิงสิบคนนะที่ลากขึ้นมาจากเขา ตกใจมากเพราะหินเป็นต้นเลย พระธาตุสวยงามมากเป็นหินอ่อนที่ไม่เหมือนใคร ลักษณะเป็นแร่ธาตุทองปนในแผ่น พระอาจารย์เล่าให้ฟังต่อว่า หินนี้ได้มาอย่างแปลกมาก คือมีพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งบอกให้ไปเอา ที่จังหวัดหนึ่งทางเหนือ และบอกสถานที่อยู่ของหินนี้ถูกหมด หินก้อนนี้เจ้าของโรงงานได้มา หลังจากนั้นโรงงานก็เริ่มกิจการไม่ดีทำให้ต้องปิดกิจการไป เจ้าของพอรู้ว่าวัดจะเอามาทำที่บรรจุพระธาตุเลยตั้งใจทำมาก ๆ ติดต่อโรงกลึงทำทุกอย่างให้หมด

มีรูปให้ดูด้วยค่ะแต่ต้องเป็นครั้งหน้าแล้วกันนะคะ วันนั้นอยู่จนเย็นจึงลาพระอาจารย์กลับลงมาจากเขา ทุกคนเบิกบานมีความสุขและอิมเอมเปรมใจกันมากเลยค่ะ

สารบัญ ←

ดอกสร้อยร้อยผกา

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ดอกช่อมาลี

๑ ช่อเอ๋ยช่อมาลี

เปรียบดวงจิตยวชนคนเยาว์วัย

ประจก่เลือกสีอันเหมาะสม

พรั่งพร้อมด้วยกุศลดลชีวิน

พิสุทธิ์สีสกาขาวสดใส

ซึ่งผู้ใหญ่แต่งแต้มสีที่ดวงจินต์

เต็มธรรมบ่มชีวิตให้ไม่รู้สิ้น

อนาคตแผ่นดินย่อมดีเอย

ดอกทุเรียน

๑ ทุเอ๋ยทุเรียน

ยามเป็นเด็กต้องอ่านเขียนเรียนวิชา
อย่าระเริงหลงผิดติดทางชั่ว
เรียนวิชาเรียนธรรมน้อมนำใจ

เปรียบการเพียรขยันหมั่นศึกษา
รู้รักษ์หน้าที่และมีวินัย
แม่นยำฉลาดแล้วรีบกลับตัวเป็นคนใหม่
ชีพใสสว่างพบสุขสบาย

สำหรับสืบค้นคำศัพท์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒
<http://rirs3.royin.go.th/dictionary.asp>

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม
และพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์
<http://84000.org/tipitaka/dic/>

สารบัญ ↩

มารย่อมรังควาญไม่ได้
ซึ่งบุคคลผู้มีปกติเห็นอารมณ์ว่าไม่งามอยู่
สำรวมดีแล้วในอินทรีย์ทั้งหลาย
รู้ประมาณในโภชนะ มีศรัทธา ปราศจากความเพียร
เหมือนลมระรานภูเขาหินไม่ได้ ฉะนั้น

คาถาธรรมบท ยมกวรรคที่ ๑
จากธรรมบท ในพระสุตตันตปิฎก
จากพระไตรปิฎก ฉบับสยามรัฐ เล่มที่ ๒๕
สืบค้นข้อมูล จาก <http://84000.org>

การรักษาศีลนั้นเปรียบเหมือนเป็นกำแพงกัน
ไม่ให้เราพลาดพลังไปทำผิดทางกายและวาจา
เมื่อเราไม่ทำผิดทางกายและวาจาจนเป็นปกติแล้ว
จิตใจก็จะเป็นกุศลได้ง่าย เมื่อจิตเป็นกุศลได้ง่าย
ก็จะเกื้อกูลทำให้การหัดระลึกรู้หัดได้ง่ายและถูกต้องไป

จาก “บันทึกจิต ตอน ระลึกรู้ ระลึกชอบ”
โดย อาจารย์สุรวัฒน์ เสรีวิวัฒนา
สรรหามาฝากโดย แคท

หากไม่มีเวลา “ไป” ทำบุญ

ลองถามตัวเองว่า ได้ทำบุญกับคนหรือสัตว์ตรงหน้าหรือยัง

หากไม่มีเวลา “ไป” ภาวนา

ลองถามตัวเองว่า ที่นี้ วินาทีนี้ รู้ตัวรู้ใจตัวเองอยู่หรือเปล่า

โดย deepriver

Improvement begins with I.

การพัฒนาเริ่มต้นที่ “ตัวเรา”

โดย Arnold Glasow

สรรหามาฝากโดย วิมุตติยา

*I count him braver who overcomes his desires than him
who conquers his enemies, for the hardest victory is
over self.*

ข้าพเจ้าถือว่าบุคคลที่เอาชนะความปรารถนาของตนได้นั้น

กล้าหาญกว่าบุคคลที่เอาชนะศัตรู

เพราะชัยชนะที่ได้มายากที่สุดนั้นคือการชนะตน

โดย อริสโตเติล

สรรหามาฝากโดย วิมุตติยา

สารบัญ ←

เรื่องเล่าธรรมดา

โดย fullMind

ครอบครัวของเราเป็นครอบครัวใหญ่ พี่น้องที่แต่งงานแล้ว ก็ยังอาศัยอยู่ร่วมกันที่บ้านชอบไปวัดทำบุญ คอยเรื่องการปฏิบัติธรรมกันเป็นปกติ แต่ก็ไม่ใช่คนธรรมะเข้มโหมะไรกันหรอก ทำมาหากินตามธรรมดา แต่ส่วนใหญ่บ้านเราจะนิยมไปเข้าคอร์ส ๓ วัน ๗ วันกันมากกว่าที่จะไปตามวัดป่า เพราะแม่จะเชื่อว่าไปปฏิบัติต้องมีครู และต้องมีการสอบอารมณ์ด้วย สมาชิกในบ้านนอกจากสามีและลูกชายเราแล้ว ทุกคนเคยไปเข้าคอร์สกันมาแล้วทั้งนั้น บางคนไปมากกว่า ๑ ครั้งด้วย

ตัวเราเองเวลาที่ได้อินธรรมะอะไรดีๆ ก็ส่งเสริมให้แม่อ่าน ฟังหรือทำตาม เพราะแม่อายุมากแล้ว ทำงานและเลี้ยงลูกไปด้วย เหนื่อยยากมานาน เพราะพอเสียตั้งแต่เรายังเด็ก ก็อยากให้แม่มีที่พึ่งที่ดีที่สุดในวัยไม้ใกล้ฝั่ง

เราจับพลัดจับผลูมาสนใจธรรมะของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช ตอนไหนก็ลืมไปแล้ว จำได้ว่าตอนแรกๆ ดาวน์โฮลด์จากอินเทอร์เน็ต แล้วก็เปิดฟังอยู่ในห้องคนเดียว บางครั้งเปิดเสียงดังหน่อยก็จะมีเสียงบ่น ก็ไม่ใช่ใคร จากสามีเราเอง

เราเริ่มชักชวนคนที่บ้านให้ไปทำบุญ ไปฟังธรรมจากหลวงพ่อบราโมทย์ที่ศาลาลุงชิน และได้รับชีวิตจากที่นั่นเป็นที่แรกด้วย หลังจากไปมาหลายครั้ง ตัวเราเองก็เริ่มพยายามจะปฏิบัติดูบ้าง แต่ทำได้นานก็มีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นในชีวิต ทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว ต้องรับกรรมทางโลก ตัดขาดจากการฟังธรรมะและปฏิบัติธรรมอยู่นานเป็นปี

เมื่อไม่กี่เดือนก่อนนี้เอง ที่เราหยิบชีวิตธรรมะของหลวงพ่อบราโมทย์มาเปิดอีกครั้ง ในวันที่เราหยุดอยู่กับลูกกันสองคน เพราะตั้งใจอยากให้ลูกฟังด้วย ฟังไป เราก็สังเกตเห็นตัวเองไป ลองหัดทำดูเหมือนเด็กเล็กๆ ที่หัดเดิน ล้มๆ ลุกๆ อยู่แบบนั้น

หลังจากที่ฟังเวลาอยู่กับลูกสองคนได้สักพัก ก็เริ่มมาฟังตอนเช้าๆ ที่ห้องรับแขก ให้ทั้งบ้านได้ยินกันทั่ว เพราะตอนเช้าเราจะตื่นมาทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ก็เปิดฟังคลอไปด้วย คนอื่นๆ ก็เลยต้องฟังไปกับเรา

เดือนธันวาคมนี้เป็นเดือนเกิดของเรา จึงตั้งใจว่าจะไปกราบหลวงพ่อกี่สวนสันติธรรม และไปขอการบ้านจากท่านสักครั้ง เราก็อ่านแม่ให้ไปด้วยกัน แม่บอกว่ายังไม่รู้ว่าจะไปดีรีเปล่า แต่ก็อยากไป

เราได้รับหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า “ธรรมเทศนา ๔ วันในสวนสันติธรรม” อ่านแล้วตรงกับตัวเองมาก เพราะการที่เราไปเข้าคอร์สต่างๆ มันเท่ากับการไปฝึกบังคับตัวเอง บังคับจิตใจหนึ่งที่อยู่แบบนั้น แต่เวลาที่เคราะห์กรรมมันโหมเข้ามา มันก็ช่วยอะไรเราไม่ได้เลย ใจมันไหลไปกับเรื่องราวกับความทุกข์ต่างๆ อย่างตั้งตัวไม่ติด พออ่านเสร็จก็เลยแนะนำให้แม่อ่านให้ได้

แคว้นแรกที่แม่ได้อ่าน ตอนบายนั่นแม่นั่งรถไปห้องสมุดบ้านอารีย์ ไปขอรับหนังสือเล่มแต่หนังสือหมด แม่แอบผิตหัวเล็กน้อย แต่ก็ได้แผ่นซีดีธรรมะกลับมาแทน

เราชวนแม่ไปหาหลวงพ่อกับกันอีกครั้ง แม่บอกว่าอยากไป แต่ยังติดที่ว่าช่วงนี้ไม่ได้ปฏิบัติเลย เราเลยถามว่าแม่ปฏิบัติอะไร อะไรที่แม่คิดว่าปฏิบัติ และอะไรที่คิดว่าไม่ปฏิบัติ แม่ยิ้มและไม่ตอบ

ในวันเกิดเรา สามีบอกว่าถ้าอยากไป เขาตื่นแต่เช้ามีดไม่วอ แต่จะให้เราไปกับแม่สองคนและช่วยเลี้ยงลูกในวันนั้นให้เอง เพราะถ้าพาไปด้วย คงจะกวนจนไม่ได้อะไรกลับมา

พอถึงที่วัด ระหว่างที่นั่งฟังหลวงพ่อบอกธรรมนั้นเอง เราก็นั่งดูจิตดูใจไปด้วย ได้เห็นอาการของจิตหลากหลายอย่างที่ไม่เคยเห็นในวันปกติ เมื่อหลวงพ่อบเปิดโอกาสให้ถาม เรากับแม่รีบยกมือ วนไปวนมาหลายรอบ ทำให้เห็นใจที่กระวนกระวายขัด หลวงพ่อบเรียกให้แม่ถามก่อน แม่เพิ่งพูดได้คำแรก ท่านก็ทักขึ้นมาว่าจิตเราเปลี่ยนไปนะ ตอนนี้นำไปร้อง โลงขึ้นกว่าเมื่อก่อน แม่ทำท่าสงสัย หลวงพ่อบท่านก็

พูดต่อว่าเราเคยเจอกันมาก่อนแล้วใช่ไหม รู้มั้ยว่าใจเราตอนนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อน
สุดท้ายท่านก็บอกแม่ว่า ให้อยู่บ่อยๆ นะ (ต้องขอโทษจริงๆ เราจำไม่ได้แล้วว่าแม่
พูดว่าอะไรบ้าง)

ในวันนั้นเราได้ส่งการบ้าน สบายใจไปเรียบร้อยแล้ว แต่ที่ดีใจยิ่งกว่านั้นคือผลของ
การที่เราเปิดซีดีให้แม่ฟัง (จริงๆ เปิดฟังเองนั่นแหละ แต่แม่ได้ฟังไปด้วย) แล้วแม่
ได้เลิกยึดติดกับการปฏิบัติเดิมๆ มาลองทำตามที่หลวงพ่อบอกสอน ถึงแม้จะ
ไม่ได้ถามใคร หรือมีอาจารย์คอยสอบถามเหมือนเมื่อก่อน แม่บอกเราว่าฟังซีดี
ไป แล้วก็ลองทำตามไปด้วย ก็เห็นได้ว่าใจมันโล่งขึ้นจริงๆ แต่บางครั้งก็รู้สึกเหมือน
ไม่ได้ทำอะไรเลย ทำให้รู้สึกสงสัยว่าทำได้ถูกรึเปล่า วันนี้เหมือนได้คำยืนยันจาก
หลวงพ่อกับแม่ปลื้มใจมาก

เช้าวันต่อมา ขณะที่สามิขัรณไปส่งเราที่ทำงาน เราก็บ่นเรื่องโน้นเรื่องนี้
ให้ฟัง เขาก็บอกว่าเธอก็ตามรู้ไปสิ... :) เราเลยหันไปแซวกลับบ้าง เพราะปกติ
สามิจะไม่ได้มาทางธรรมะสักเท่าไร เวลาเห็นเราทำบุญ ถ้ามากหรือบ่อยนักก็จะบ่น
เวลาเราอยากไปวัดตามต่างจังหวัด เขาก็จะบ่นว่าไกล

หลังจากที่พูดคุยเล่นกันแล้ว อยู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่าได้ผลนะ ทำแบบที่ท่านบอ
กนะ เวลาขัรณเขาทำตลอดเลย ทำให้ไม่หงุดหงิดแล้ว แล้วก็พูดหลายอย่างเกี่ยวกับที่
หลวงพ่อบอกสอน ในทางที่เค้าเห็นด้วยและคิดว่ามีประโยชน์

ฟังแค่นี้ ภรรยาอย่างเราก็ปลื้มแล้วนะคะ เราก็ไม่ได้ทำอะไรเลย แค่เปิด
ซีดีฟังแค่นั้นเอง แต่ผลที่ได้รับนอกจากจะรู้สึกเหมือนมีครูอาจารย์อยู่ใกล้แล้ว แม่
ก็ได้พบเส้นทางเดินที่ลัดตรงไปสู่ความพ้นทุกข์ถาวร และสามิก็เริ่มรับธรรมะใส่เย็น
เข้ามาในใจ

สุดท้ายนี้ขออนุโมทนาทุกๆ ท่านที่ทำให้เกิดชีวิตธรรมะขึ้น และทุกๆ ท่าน
ที่มีส่วนร่วมในการแบ่งปัน ถ่ายทอดและคงไว้ซึ่งธรรมะคำสอนขององค์สัมมา
สัมพุทธเจ้าค่ะ

สารบัญ ←

พรรษาแห่งความทรงจำ

โดย เรืออากาศตรีสุทัศน์ ภาวารี (อดีตสามเณรภมม หรือเณรป้อม)

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๒ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโตได้จำพรรษาอยู่ที่ วัดป่าหนองผือ เป็นพรรษาสุดท้าย ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ละสังขาร

ข้าพเจ้ามีโอกาสสำคัญที่สุดในชีวิต ได้เป็นเณรอยู่ร่วมปฏิบัติปฏฐาก ท่านพระอาจารย์มั่นอยู่ที่วัดแห่งนี้ ในระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึง พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๒ ซึ่งนับเป็นช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าจดจำไม่อาจลืมเลือน

ปี พุทธศักราช ๒๔๙๐ ข้าพเจ้าอายุได้ ๑๑ ปีเรียนจบชั้นประถมศึกษา (ป.๔) แต่เนื่องจากทางบ้านมีฐานะยากจน จึงไม่มีโอกาสเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษา

ในปีพุทธศักราช ๒๔๙๑ ข้าพเจ้าอายุ ๑๒ ปี แม่นำข้าพเจ้าไปฝากกับ พระอาจารย์พรหม จิรปุณฺณ ให้บรรพชาเป็นสามเณร และจำพรรษาอยู่ที่วัด อรัญญิกาวาส บ้านดง ตำบลม่วงไข่ อำเภอฟังโคน จังหวัดสกลนคร เมื่อเดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๑

พระอาจารย์พรหม จิรปุณฺณ

หลังออกพรรษาปีนั้น หลวงพ่ออรุณ อุตตโมซึ่งจำพรรษาร่วมกัน ได้ชวนข้าพเจ้า ออกธุดงค์ ผ่านดงสีชมพู ไปทางอำเภอบึงกาฬ อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย เพื่อไปเยี่ยมเยียนญาติโยม ครอบครัวของท่าน แล้วหลังจากนั้นก็ลงเรือสำปั้น ล่องตามลำน้ำโขง จนถึงจังหวัดนครพนม และเดินทางต่อไปยังอำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร เพื่อจะไปนมัสการท่านพระอาจารย์มั่นที่วัดป่าบ้านหนองผือ

ขณะที่ถามเส้นทางไปวัดป่าบ้านหนองผือนั้น ได้มีโยมผู้หญิงคนหนึ่งขอร่วมเดินทาง ไปนมัสการพระอาจารย์มั่นด้วย

ระหว่างเดินทางถึงหลังเขา ก่อนเข้าเขตบ้านหนองผือ ได้เกิดพายุฝนตกหนัก (ขณะนั้นเป็นช่วงเดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๔๙๒) จนกระทั่งมีด ฝนค่อยซา แต่ไม่สามารถเดินทางต่อได้

ข้าพเจ้า หลวงพ่ออรุณ และโยมผู้หญิงที่ติดตาม จำเป็นต้องนอนค้างคืนบนเขา จนรุ่งเช้า ขณะเตรียมออกเดินทางต่อ ก็มีโยมผู้ชายมาหา รับจะนำทางไปวัด

ถึงวัดป่าหนองผือตอนที่ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต กำลังจะออกบิณฑบาต พร้อมกับพระ - เณร

ตอนนั้นท่านพระอาจารย์มั่นลงจากศาลา ถามพระเณรเสียงดังฟังชัดว่า

“ญาพ่อ (คำเรียกพระที่เคยมีครอบครัว ลูก - เมียก่อนบวช เหมือนกับคำว่า “หลวงพ่อ” ในภาษากลาง)กับเณรน้อยเดินทางมาติดฝน หลงป่าอยู่บนเขา ให้พ่อออก (โยมผู้ชาย) ไปรับ มาถึงหรือยัง”

หลวงพ่ออรุณ กับข้าพเจ้าก็ห่มผ้าเฉวียงบ่า ลูกเข้าเข้าไปก้มกราบ

ท่านพระอาจารย์มั่นเห็นอย่างนั้นก็ว่า

“กัมมัญฐานผีบ้าไปนอนในป่า บนเขากับแม่ออก (โยมผู้หญิง) ไป...ไป...ไปอยู่ที่อื่น ที่ไม่มีผีจะให้พัก”

หลวงพ่อรุณ จึงกราบเรียนเหตุผลที่จำเป็นต้องนอนบนเขานี้ว่า เกิดพายุฝนจน
มีด ไม่สามารถเดินทางต่อมาได้ และได้กราบขอท่านพระอาจารย์มั่นว่า

“กระผมกับเณรน้อย หวังจะมามอบกาย ถวายชีวิต กับพ่อแม่ครูบาอาจารย์ หาก
ไม่มีกุฏิให้พัก ก็จะขอกางมุ้งกลดไต้ร่มไม้”

ท่านพระอาจารย์มั่นก็ไม่พูดว่าอะไร ออกเดินบิณฑบาตไป

พระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโนเดินตามท่านมา และหันมาบอกกับพวกข้าพเจ้า
ว่า

“ยังจะมัวนั่งเชือกกันอยู่อีก ไม่เตรียมตัวออกบิณฑบาต ท่านอนุญาตแล้ว”

หลวงพ่อรุณ กับเณรน้อยสุดแสนจะดีใจ จึงรีบลุกออกไปเตรียมตัวบิณฑบาตทันที

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

เมื่อฉันจึ่งหัน (ฉันอาหาร) เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินท่านพระอาจารย์มั่นสั่งแก่
พระอาจารย์มหาบัวว่า

“ท่านมหา เณรน้อยให้ไปพักที่โรงยาว ส่วนหลวงพ่อกับฉัน ถ้าไม่มีที่พัก ก็ให้ปักกลด
ใต้ต้นไม้ตามที่ขอ”

โรงยาวนั้น ทราบภายหลังว่าเป็นที่พักของพระอาจารย์เนียม โชติโกซึ่งมรณภาพ
ก่อนข้าพเจ้าไปถึง

พอรู้ว่าได้ที่พัก ข้าพเจ้าสุดแสนดีใจ จนลืมไปว่าหลวงพ่อรุณ ท่านได้พักที่ไหน ได้
ปักกลดใต้ต้นไม้จริงหรือไม่

เมื่อข้าพเจ้าทำความสะอาดที่พักตนเองเรียบร้อยแล้ว ก็เข้าไปขอศึกษาข้อวัตรปฏิบัติ
จากสามเณรบุญเพ็ง (ปัจจุบันคือพระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต เจ้าอาวาสวัด
ถ้ำกลองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู) และสามเณรกาลิมซึ่งเคยอยู่มาก่อน โดยอาสา
เข้าไปช่วยเหลืองาน และขอรับหน้าที่ทำแทนในโอกาสต่อ ๆ มา

หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต (อดีตสามเณรบุญเพ็ง)

ข้อวัตรปฏิบัติในรอบประจำวันของพระ-เณรวัดป่าหนองผือ

๐๕.๐๐ สามเณรกาลิม และข้าพเจ้าจะไปปิดกวาด ภูศาลา ปูเสื่อ วางกระโถน และถาดใส่ข้าว ที่นำออกจากบาตร

จาก นั้นพระ-เณรในวัดก็นำบริวาร เครื่องใช้ในการฉันของตนเอง ประกอบด้วย บาตร กาน้ำ จอกน้ำ ผ้าปูนั่ง ผ้าเช็ดบาตร ย่าม จีวร สังฆาฏิ ขึ้นไปวางเตรียมไว้บนศาลา

๐๖.๐๐ ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบบริการของท่านพระอาจารย์มัน จะไปรออยู่รอบกุฏิ ส่วนพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน พระอาจารย์วัน อุตตโม และพระอาจารย์ทองคำ ญาณภาโส จะขึ้นไปรอที่ชั้นบน

เมื่อท่านพระอาจารย์มันให้สัญญาณกระแอม พระอาจารย์มหาบัว จะรีบเปิดประตูออก แล้วเข้าไปข้างใน

นำบาตร จีวร สังฆาฏิ ย่าม กาน้ำ จอกน้ำ ผ้าปูนั่ง ผ้าเช็ดบาตร กระโถนปากแตร สำหรับบ้วนน้ำลาย กระบอกไม้ไผ่สำหรับปัสสาวะ ส่งมาให้พระอาจารย์วัน กับพระอาจารย์ทองคำ

พระอาจารย์วัน อุตตโม

เมื่อท่านทั้งสององค์รับสิ่งของเหล่านั้นมาแล้วก็จะส่งต่อให้แก่ผู้รับผิดชอบที่รออยู่ด้านล่าง เช่นหลวงพ่อรุณ อุตตโม รับบาตรลงไปที่ศาลา หลวงพ่อหล้า เขมปัตโต เตรียมรองเท้า และเตาอังโล่ติดไฟให้ท่านผิงในหน้าหนาว

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

ส่วนข้าพเจ้ารับผิดชอบนำกระโถนปากแตร และกระบอกไม้ไผ่ที่ใส่ปัสสาวะไปเทในที่อื่นควร แล้วใส่ขี้เถ้าแช่น้ำไว้

เมื่อท่านพระอาจารย์มั่นลงจากกุฏิ ท่านจะเดินจงกรม จนกว่าจะถึงเวลาออกบิณฑบาต

๑๗.๐๐ เมื่อท่านพระอาจารย์มั่นออกจากทางจงกรม จะขึ้นไปบนศาลา โดยมีพระอาจารย์วัน และพระอาจารย์ทองคำจะรอช่วยกันซ้อนผ้าจีวร และสังฆาฏิ ไว้ครองผ้าให้ท่าน จากนั้นจึงรับครองผ้าของตนตามออกไปบิณฑบาต

การเดินบิณฑบาตหรือนั่งฉันจะเรียงตามอายุพรรษา ชาวบ้านหนองผือได้จัดที่ใส่บาตรรวมกันเป็นจุด ๆ สาม – สี่จุดในหมู่บ้าน

บิณฑบาตตอนเช้าที่หนองผือ

อาหาร ที่ใส่มักเป็นข้าวเหนียวพร้อมห่อกล้วยข้าว เมื่อพระรับบาตรแล้วจะให้พรในทุกจุด โดยมีตั้งสำหรับท่านพระอาจารย์มั่น ส่วนพระเถระจะนั่งม้ายาวเรียงกัน

บิณฑบาตตอนเช้าที่หนองผือ

เมื่อถึงจุดสุดท้ายพระหนุ่ม เณรน้อย และพ่อออก (โยมผู้ชาย) จะรีบบิณฑบาตจากท่านพระอาจารย์มั่นและพระที่พรรษาจริง ๆ ลงมาไปไว้ที่ศาลา ยกเว้นของพระอาจารย์มหาบัว ซึ่งท่านจะไม่ยอมให้ใครมายุ่งกับบาตรของท่าน

พอขึ้นศาลา พระอาจารย์มหาบัว จะจัดข้าว อาหารใส่บาตรของท่านเรียบร้อยก่อนแล้วปิดบาตร ยกไปแอบไว้ข้างเสาด้านหลัง แล้วรีบมาจัดบาตรของท่าน พระอาจารย์มั่น ใส่ข้าวไว้พอประมาณ ส่วนกับข้าวอาหารก็แก้ห่อไว้ให้ท่านพิจารณาเลือกเอง

พระอาจารย์วันและพระอาจารย์ทองคำ จะคอยรับท่านพระอาจารย์มั่นที่ศาลา ช่วยเปลี่ยนจีวรออกจากผ้าสังฆาฏิ แล้วเก็บไว้ตาก (หากมีแดด)

จัดอาหารใส่บาตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเณรทุกคนจะใช้ผ้าเช็ดบาตรปิดบาตรไว้ รินน้ำใส่บาตรสำหรับล้างมือ ใส่จอกสำหรับฉัน แล้วรอนจนกว่าท่านพระอาจารย์มั่น จะเปิดฝาปิดบาตร นำมาวางบนตัก พิจารณาอาหารก่อนฉันเรียบร้อย พระเณรทุกคนจึงเริ่มฉันตาม

ศาลาโรงฉัน วัดป่าบ้านหนองผือ

ขณะฉันข้าวฉันนั้น บนศาลาจะเจียบกริบ พระเณรทุกองค์จะมีสติในการฉัน ไม่ให้เกิดเสียงดัง เมื่อฉันเสร็จ พระที่มีอายุพรรษามากจะส่งบาตรให้โยมผู้ชายซึ่งคอยรับอยู่หลังศาลาไปถ่ายบาตร ล้างทำความสะอาด จากนั้นพระเณรทั้งหมดก็จะรอนกว่า ท่านพระอาจารย์มั่นฉันเสร็จ จึงจะลุกจากที่นั่ง แล้วนำบาตร กระโถนของตนไปล้างได้

เมื่อล้างบาตร เช็ดบาตร ตากบาตร ใส่ถลกบาตรเรียบร้อย ก็นำไปเก็บไว้ที่ห้วนอน ด้านใดด้านหนึ่ง แล้วนำจีวร ผ้าเช็ดบาตรออกมาผึ่งแดด

หลังจากเวลานี้ พระเณรที่มีหน้าที่ของตน ก็จะรีบไปทำงานของตัวเองให้เรียบร้อย

หน้าที่ของข้าพเจ้าคือล้างกระโถนปากแตร และกระบอกไม้ไผ่ เช็ดให้แห้ง เพื่อไปเก็บบนกุฏิท่านพระอาจารย์มั่นฯ

วันไหนมีแดด เหล่าพระเณรจะนำมุ้ง ที่นอน จีวร สังฆาฏิออกมาผึ่ง

พระอาจารย์มหาบัว ท่านจะเป็นผู้ดูแล จัดการในวัดทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นผู้นำพระ - เณรไปหาแขวงไผ่มาทำไม้ตาด (ไม้กวาดลานวัด) หาใบเหมือดมาตากแห้ง

เพื่อใช้ซักผ้า หาแก่นขนุนไวย้อมผ้า หรือหาเครือไม้ มาทำไม้เจีย (ไม้สัฟน จั้มฟัน เป็นไม้สำหรับชำระทำความสะอาดฟัน)

บางครั้ง หลังฉันจึงหันเสร็จ พระอาจารย์มหาบัว จะเข้าไปกราบเรียนท่าน พระอาจารย์มั่น เพื่อขออนุญาตพาพระเณรไปทำธุระในที่ต่าง ๆ หรือไม่ก็ทำ กิจกรรมในวัดเช่นซักผ้า ซ่อมกุฏิ เป็นต้นฯ

วันไหนไม่มีงาน พระอาจารย์มหาบัว จะบอกให้พระเณรพักผ่อน บำเพ็ญภาวนา ตามอัธยาศัย

๑๖.๐๐ เหล่า พระ – เณรจะลงตีตาด (กวาดลานวัด) เสร็จแล้วจะไปช่วยกัน “หามน้ำ” (สมัยนั้นใช้คำว่า “หาม” ไม่ใช่ “หาบ”) ไปใส่ตุ่มน้ำฉัน น้ำใช้ จนเต็ม หมดทุกตุ่ม

การหามน้ำจะหามครั้งละสองปี๊บ โดยช่วยกันหามทีละสององค์ ใช้พระ – เณรที่มี ความสูงไล่เลี่ยกันมาช่วยหาม

อาทิพระอาจารย์มหาบัวหามคู่กับพระสีหาฯ, พระอาจารย์วันหามคู่หลวงพ่อหล้าฯ เป็นต้น

หลังจากนั้นก็แยกกันสร่งน้ำ (อาบน้ำ) สามเณรบุญเพ็ง กับสามเณรกาลิมจะตัม น้ำร้อน ผสมน้ำเย็นใส่กะละมัง เพื่อให้พระที่คอยปฏิบัติดูแล เตรียมไว้สร่งให้แก่ ท่านพระอาจารย์มั่น

ประมาณ ๑๙.๐๐ พระเณรทั้งหมดจะมารวมกันที่กุฏิท่านพระอาจารย์มั่นเพื่อฟัง เทศน์ และนวดเส้นให้แก่ท่าน จนกระทั่งถึงเวลา ๒๒.๐๐ จึงแยกย้ายกลับที่พัก เพื่อเดินจงกรม ปฏิบัติภาวนา หรือนอนพักผ่อนตามอัธยาศัย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สารบัญ ←

วันหยุด... เราไปเที่ยวกันเถอะ

โดย พิมพการัง

ปีนี้ลมหนาวยาวนาน เด็กๆ ติดหวัดกันงอมแงม เป็นไข้หวัดใหญ่ก็มีคะ
วันหยุดยาวแบบนี้ หลายครอบครัวอุ้มลูกมาถามว่าจะไปเที่ยวได้ไหม
บางครอบครัวตอบว่าไปได้ แต่บางครอบครัวก็ขอบอกว่าอด
ที่ต้องแอบขำคือคุณพ่อคุณแม่ทำหน้าม่อ้มมากกว่าลูกเสียอีกนะคะ

ที่ตอบว่าไปได้ เพราะป่วยไม่หนัก ไม่แพร่เชื้อ และไม่รับเชื้อง่าย
ไปไม่ไกล ไม่หนาวจัด เกิดอะไรฉุกเฉินก็แวะรักษาข้างทางได้สะดวก

บ้านที่ตอบว่าไม่ควรไป อย่างเช่นน้องดาว ที่เป็นโรคคุณสุกคุณไส
ทั้งๆ ที่เจ้าตัววิ่งเล่นได้แล้ว เพราะเชื้อสุกไสแพร่ให้คนอื่นง่าย
จะหยุดแพร่เชื้อต่อเมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวแห้งตกสะเก็ดหมดแล้ว

น้องตรึมเพิ่งดีขึ้นจากไข้หวัดใหญ่ แต่จะติดเชื้อโรคซ้ำซ้อนง่ายกว่าปกติ ถ้าแค่ไปบ้านคุณยายแถวบางนาไม่เป็นไร แต่ขนาดไปปายนี่ไม่ไหวละคะ

น้องโด่งเป็นโรคหอบหืด ให้พกยาพ่นไปด้วย ถ้าหอบให้พ่นเองสามครั้ง ยังไม่หายอีกให้ไปโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด แต่น้องดิ่วโรคเดียวกัน ให้นอนโรงพยาบาล เพราะถ้าหอบกลางดึกแล้วคุณปู่พามาไม่ไหว

คำแนะนำสำหรับแต่ละรายมีความเฉพาะเจาะจงเป็นกรณีๆ ไป ต้องพิจารณาหลายปัจจัย คิดให้รอบด้านเพื่อเลือกทางที่เหมาะสมที่สุด

สำหรับน้องที่อดไปเที่ยวก็ปลอบเขาหน่อยว่า ช่วงนี้กรุงเทพแสนสบาย ถนนโล่ง รถก็ไม่ติด คุณแม่หันมาสัญญาว่าจะพาไปเที่ยวห้างแทน

ขอบ่นอุบอิบสักหน่อยว่า ใจจริงแล้วไม่ชอบความเคยชินของคนเมือง ที่เดินห้างแทนการพักผ่อนเลย เคยอ่านเจอบทสัมภาษณ์ของครอบครัวที่อุ้มลูกมานั่งเล่นตามห้าง เล่าว่ามาเป็นประจำทุกวันหยุด เพราะสะดวก เย็นสบายดี ลูกได้ดูนั่นดูนี่ จะได้ฉลาดพัฒนาการดี ไม่กลัวคน

ส่วนตัวแล้วเห็นว่า ห้างสรรพสินค้ามีไว้ซื้อของ ไม่ใช่ที่วิ่งเล่นของเด็ก พัฒนาการกลัวคนแปลกหน้าเป็นเรื่องปกติเกิดเอง หายเองได้ตามวาระ

สาเหตุหลักๆ ที่ไม่ชอบเพราะติดเชื้อโรคง่าย และเป็นการปลูกฝังนิสัย วัตถุนิยม เด็กเห็นตุ๊กตาก็ร้องอยากได้ ขอเข้าบ้านบอล ชัดใจก็โกรธ ร้องกรี๊ดๆ ดิ้นไปมา วิธีการจัดการต่างกันไปตามวัยนะคะ

น้องเล็กๆ สองสามขวบคิดไม่เหมือนเรา เด็กเล็กเห็นคุณแม่หยิบเอาๆ ก็คิดว่านี่คือของคุณแม่หมด เขาไม่ดูหรอกว่านี่คือนม นี่ก็ผ้าอ้อม เขาอาจจะนึกสนุกลองเลียนแบบคว้าแป้งสักกระป๋อง แต่พอถูกดุ เด็กเล็กจะตีความว่าคุณแม่ได้ของตั้งแยะ เขาขอแค่ชิ้นเดียวก็ไม่ได้ เด็กเล็กจะแปลอาการชัดใจของผู้ใหญ่ว่าเราไม่รักเขา ถึงได้เสียใจนัก

คุณแม่บางคนเดินหนี เลือกใช้แผนกลยุทธ์ “ไม่ใช่ลูกฉัน”
ก็จริงค่ะที่ลูกเหนื่อยก็หยุดไปเอง แต่วิธีนี้เหมือนบอกลูกทางอ้อมว่า
ถ้ามีปัญหาเขาจะต้องต่อสู้ด้วยตัวเอง เพราะแม่จะไม่อยู่ช่วยข้างๆ เขา
อย่าให้ลูกโตขึ้นแบบนั้นเลยนะคะ อยู่กับเขาเถอะค่ะ

วิธีที่แนะนำคือ คุณแม่ควรอ่านอาการของลูกและตัดสัญญาณให้ทัน
เด็กเล็กเวลาโกรธจะเริ่มจากน้อยๆ แล้วค่อยทวีความรุนแรง
ต้องตัดอารมณ์ก่อนลูกจะกรี๊ด ควรเบี่ยงเบนความสนใจ
ชวนเล่นซี้ซมอะไรให้เพลินๆ ถ้าลูกร้องให้ก็ดูกระจก “อ๊วย ใครเอ่ยจมูกแดง”
ถ้ากรี๊ดๆ ไปแล้ว ก็ก้มกอดลูกแน่นๆ ให้ลูกอุ่นใจว่าแม่อยู่ใกล้ๆ เอะอะ
ไม่แนะนำให้ตามใจด้านวัตถุ อย่าให้ลูกชินกับการใช้เสียงบังคับเรา

ในห้างคุณแม่จ้องไปทาง ลูกก็อีกทาง เราเดินด้วยกันแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน
มีโลกกันคนละใบ มีแนวโน้มจะขัดใจกันมากกว่าจะเข้าใจกัน

เห็นเด็กเล็กร้องกรี๊ดๆ ตามลำพังแล้วรู้สึกอึดอัด เพราะรู้สึกว่ากำลังหล่อหลอม
ให้เด็กโตขึ้นอย่างแข็งแรง ฉันชอบเมียงเข้าไปโอ้โกลั้ๆ น้องไม่ชอบคำปลอบ
ของฉันนัก แต่คุณแม่ตัวจริงจะออกมาอดลูกเร็วขึ้น

ไม่ได้อยากตำหนิคุณแม่ เพราะทฤษฎีการเลี้ยงดูเด็กอยู่ในตำราแพทย์
คุณแม่ไม่ทราบข้อมูลเลยนึกไม่ถึง หนังสือทั่วไปอาจจะให้ข้อมูลไม่ครบ
เป็นหน้าที่ของหมอเด็กที่ต้องศึกษาแล้วมาแนะนำคุณแม่ค่ะ

เรายังคงต้องไปห้างอยู่ แต่ถ้าซื้อของตามรายการคงใช้เวลาไม่นาน
ลูกที่โตหน่อยจะสอนเรื่องการดูป้ายราคา การเลือกของก็ดีค่ะ
แต่ทำธุระเสร็จก็ออกเถอะ อย่าเดินเล่นแซ่แอร์เลยนะคะ

วันหยุด... เราไปเที่ยวกันเถอะ
มีที่เที่ยวนอกจากห้างสรรพสินค้ารออยู่อีกเยอะค่ะ

ไปเดินเล่นสวนสาธารณะ เข้าวัด เล่นกีฬา ไปพิพิธภัณฑ์ หรือสวนสัตว์
ชมยานที่มีกลิ่นอายวัฒนธรรม ดูบ้านลายขนมปังขิง นั่งเรือรอบเกาะเกร็ด
ไปตลาดน้ำก็สนุก เมืองไทยมีของดีมากมายเต็มไปหมด

ฉันชอบขับรถลัดเลาะใกล้ๆ บ้าน เจอวัดเก่า มีวังปลาที่แวะเที่ยว
วันก่อนได้ยินเสียงคุณแม่อุกลูกชายเล็กๆ ที่พยายามปิดทองบนหน้าผาก
ตัวเองแทนที่จะปิดองค์พระ คนรอบๆ พร้อมใจกันหัวเราะอย่างเอ็นดู

วันหยุดทุกเทศกาลฉันต้องไปตามบ้านญาติๆ ก่อนจะไปก็จดรายการ
ว่าต้องซื้ออะไรฝากใครบ้าง รายการของขวัญยาวเหยียดตั้งแต่ญาติ
เพื่อน ผู้ร่วมงาน แล้วเลือกซื้อขนมห่อเล็กๆ ดิตรถไฉโยะๆ ค่ะ

ขนมห่อเล็กนี้ เอาไว้แจกเจ้าหน้าที่ทางด่วน กับป้อมที่แจกบัตรจอดรถ
ทุกครั้งที่ส่งให้จะเห็นแววตาแปลกใจ ตามด้วยรอยยิ้มกว้างดูสดใส
มีพี่ท่านหนึ่งให้พร “ขอให้รวยๆ” ด้วยนะค่ะ

งานที่ต้องนั่งในป้อมร้อนๆ แสบๆ ตมกลิ่นไอเสียทั้งวัน ไม่น่าจะสนุก
แต่เขาก็ยังอยู่ เคยไหมคะที่ทำงานจนตึก เจอเรื่องราวมากมายจนล้า
เพลียจนไม่อยากพูดกับใคร พอเราผ่านด่านก็เห็นเขาเอื้อมมือรับ
แบบตั้งใจจะให้เราสะดวกที่สุด แถมยังกล่าวขอบคุณเราอีกต่างหาก

ต้องขอเล่าเพิ่มอีกนิด ว่าถึงจะขับรถมาหลายปีก็ยังกะระยะไม่เก่ง
เจ้าหน้าที่ต้องรับเงินใกล้บ้าง ไกลบ้าง ต้องออกจากป้อมมารับก็เคย
แค่เห็นเขาตั้งใจบริการเต็มที่ พยายามปรับความสะดวกของตัวเองเพื่อเรา
ก็ต้องขอขอบคุณมากแล้ว

เคยนึกสงสัยว่าการส่งขนมให้จะก่อโทษภัยได้ไหม พยายามคิดให้
รอบด้านที่สุด ถ้าเจ้าหน้าที่ชินกับการรับขนมจากคนแปลกหน้าจะเกิดอะไรขึ้น
จึงตั้งใจเลือกขนมที่หอมฉ่ำ ได้เป็นขนมปังกรอบ กับบิวยหวานห่อเล็กๆ

กิจกรรมวันหยุดอีกอย่างที่ชอบ คือการตระเวนแจกอาหารให้น้องหมา
หน่วยงานที่รับผิดชอบปัญหาสุนัขจรจัดโดยตรงบอกว่าไม่ควรเลี้ยงเป็นประจำ
วิธีที่ดีคือการทำหมัน จำกัดบริเวณ และอีกหลายขั้นตอน

แต่ในเมื่อวันนี้ยังทำไม่ได้ และน้องหมาก็หิวทุกวัน
ถึงเราอยากให้อีกต้องฟังคำของผู้ที่รับผิดชอบโดยตรง จึงแจกอาหารหมาไม่บ่อย
ไม่ซ้ำที่เดิม และช่วยบริจาคสมทบทุนให้องค์กรที่รับผิดชอบโดยตรงแทน

เหมือนกับประเด็นการทำบุญที่มีการท้วงติงจากผู้รับผิดชอบ
ไม่ว่าจะเรื่องขอทาน ธุรกิจที่ใช้ความน่าสงสารของคน หรือสัตว์ก็ตาม
ถึงเราจะมีใจอยากจะให้ ก็ต้องฟังคำเจ้าหน้าที่ และมองผลเสียระยะยาว
คุณแม่ของฉันจึงพยายามไม่ให้เงิน แต่จะซื้ออาหารมาเลี้ยงเขาแทน

การให้จะมีคุณค่า ต้องคิดให้รอบด้านว่าได้ประโยชน์สูงสุดกับทุกฝ่าย
ไม่ว่าจะให้ความรัก การดูแล ให้ขนมลูกอม หรือให้ชีวิตสัตว์น้อยสักตัว
จะให้ทานแบบไหนก็ตาม โปรดพิจารณาให้รอบคอบ หาข้อมูลให้รอบด้านนะ

การให้เวลากับคนพิเศษ การใช้เวลาช่วงวันหยุดกับครอบครัวก็เช่นเดียวกัน
ความอบอุ่น เกิดจากการให้ความสำคัญซึ่งกันและกัน ไม่ต้องตามหาที่ไหนไกล
วันหยุด... เราไปเที่ยวแค่นี้ก็แล้ว บ้านก็สนุกสุขใจได้ค่ะ

“แม่ตั๋ย” – สามนาที่...ก็มีคุณค่า

โดย ชลนิล

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจทำให้ผู้อ่านเสียอารมณ์ในการชมภาพยนตร์

มีใครเคยดูหนังโฆษณาชิ้นนี้มั้ย...โฆษณาที่ตั้งคำถามขึ้นมาว่า
“คุณเคยถามตัวเอง...ว่าชีวิตที่มีค่าคืออะไร?”

จากนั้นหนังก็เปิดตัวผู้หญิงคนหนึ่ง พร้อมเสียงกีตาร์ของเธอ
มีรายละเอียดสั้น ๆ

“ผู้หญิงคนนี้ชื่อตั๋ย...จน...ผัวทิ้ง”

เธอมีเด็กในความดูแลสามคน

“คิตตี้” เด็กผู้หญิงบ้านแตก

“แม็ก” เด็กชายโปลิโอ

“โต” เด็กชายผู้เลี้ยงชีพด้วยการลักขโมย

เธอเก็บเด็กทั้งสามมาเลี้ยงด้วยความเมตตา สงสาร
ถึงจะลำบาก แต่ก็ยิ้มได้อย่างมีความสุข

เธอเป็นแม่ให้คิดดี เธอเป็นแรงใจ ผลักดันให้แม่มามีใจสู้
และยังสั่งสอน ปลุกฝังสิ่งดีงามในจิตใจของโต

หนังสือฉบับบรรยายว่า...

“แม่ตั๋ยเป็นโรคมะเร็ง อยู่ได้ไม่เกินสองปี”

คนที่รู้ตัวว่ากำลังจะตาย...

ทำไมยังมีใบหน้าเปื้อนยิ้ม มีความสุขขนาดนั้น
เพราะอะไร?

เพราะชีวิตเธอมีคุณค่า
เพราะเธอได้ทำสิ่งดี ๆ สมกับการได้เกิดเป็นคน

หนังสือเขายังบรรยายต่อ...

“เธอสอนเด็ก ๆ ว่า...
ชีวิตที่มีค่า...ไม่ใช่ชีวิตที่ร่ำรวย
มีเกียรติ หรืออายุยืน”

“ชีวิตที่มีค่า...คือตัวเราเป็นคนมีคุณค่า
และทำให้ชีวิตคนอื่นมีค่า...”

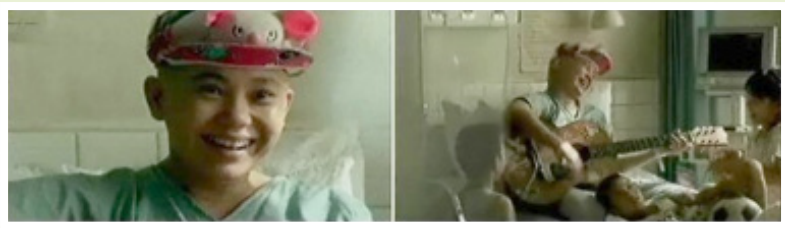

แม่ตั๋ยสอนเด็กด้วยหัวใจแท้จริง ไม่มีเสแสร้ง
เมื่อรู้ว่าตนเองเป็นมะเร็ง มีชีวิตไม่เกินสองปี
แม่ตั๋ยกลับบอกคุณหมออย่างหน้าชื่น มีความสุขว่า...

“โชคดีจัง...สองปีทำอะไรได้อีกเยอะ”

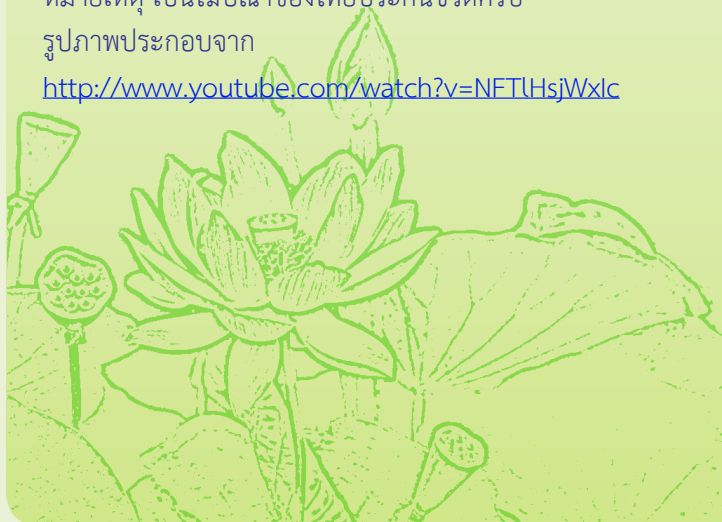
เห็นด้วยกับแม่ตัวยจากใจจริง
อย่าว่าแต่สองปีเลย...
ชีวิตของคนที่มีคุณค่าเช่นนี้...
แค่วันเดียว...โลกก็ยังต้องการ

ใครที่ได้เห็นเรื่องราวของแม่ตัวย...
แม้จะเล่าสั้น ๆ ผ่านภาพและดนตรีเพียงสามนาที
แต่มันก็เป็นสามนาที แห่งความซาบซึ้ง อบอุ่น มีความหมาย
เพราะคุณแล้วรู้สึกมีความหวังขึ้นมาในจิตใจ
หวังให้เจนี้...
สามารถพัฒนาขึ้นมา...จนเกิดคุณค่าเช่นนั้นบ้าง

หมายเหตุ-เป็นโฆษณาของไทยประกันชีวิตครับ
รูปภาพประกอบจาก

<http://www.youtube.com/watch?v=NFTlHsjWxlc>

สารบัญ ←

ฝันดวง (ตอนที่ ๒)

โดย ธีระวัฒน์ อนันตวรสกุล

ฉมในรณิกถึงคำพูดของลุงในอดีต

“ดวงเอ็งทำร้านเหล้าจะไปได้ดี แต่จะได้บาปมหาศาลชดใช้ไม่หมดในชาติเดียว มาเป็นของแถม ไม่คุ้มกับความรวยที่จะได้รับหรอก คนเราจะกินอะไรมากมาย จะรวยไปทำไมมากมาย ลุงขอแนะนำให้ฝันดวง ด้วยการไม่ทำกิจการร้านเหล้า หันไปทำอย่างอื่นแทน แม้ตามดวงอาจจะไม่รวยเท่าทำร้านเหล้า แต่ก็ได้บาป สะสมน้อยลง น้อยกว่าไปทำร้านเหล้าป่น สะสมเงินสะสมบาป ทั้งชาตินี้และชาติหน้าก็ใช้กันไม่หมด ผูกเวรกรรมร้ายกับคนจำนวนมาก”

น้ำตาไหลรินรดดินแดนรณก จิตวิญญูณบันทึกความจำได้เหลือเชื่อ คำพูดของลุงในอดีต กลับมาดังในสมองเหมือนได้ฟังสดๆ อีกครั้ง

“ถ้าดวงส่งให้เจริญในทางชั่วก็อย่าไปเอา เปลี่ยนดวงซะ ลุงเองก็เปลี่ยนดวง ลุงอาจต้องไปเป็นโจร เป็นพ่อค้าขายอาวุธตามดวงที่ดาวอังคาร ซึ่งเป็นดาวแห่งสงครามเด่นมาก ต้องเอาดีทางโจร ทางนักเลง จัดหาความตายให้คนหมู่มาก ดวงลุงนั้นเป็นดวงมหาโจร ในเวลาหลายสิบปี หมู่ดาวร้ายจึงจะมาบรรจบกันแบบนั้นครั้งหนึ่ง กรรมเก่าส่งผลให้มีความสามารถในการเอาดีด้านการเป็นใหญ่ในหมู่มโจรทุกอย่าง แต่ลุงก็หักเหชีวิต ไม่ได้ใช้ความสามารถ และโอกาสที่ดวงเอื้ออำนวยหนุนส่ง แต่ก็ไม่บาป เพราะคิดว่า รวยกันแค่ชาติเดียว ใช้กรรมแล้วไม่รู้ก็ชาติจึงจะหมด ยากเหมือนกันที่ต้องฝืนตัวเอง แต่พอเริ่มศึกษาธรรมะ มุมมองในโลกนี้ก็เปลี่ยนไปแบบไม่เคยเป็น”

“คิดให้ดีๆ ” คำพูดสุดท้ายของลุงไขก้องในหัว

ฉมนึกค่านในเย็นวันนั้น หากฉมเชื่อ เขาอาจจะไม่ต้องมาอยู่ที่นี้ สำนักได้ก็
สายเสียแล้ว

บัญชีเล่มไม่ใหญ่นัก แต่มีข้อมูลมหาศาลอยู่ในนั้น ถูกเปิดออก นายนิรยบาล
บอกว่า ฉมตายโหงยังไม่ถึงที่ตาย แต่ร่างกายแตกดับไปแล้ว ต้องถูกจองจำ
วิญญานจนกว่าจะถึงวันตายจริง อีกหลายสิบปี นายนิรยบาลบอกลุงไข่ว่า นรก
แน่นมากในช่วงนี้และไม่มีที่จองจำวิญญานเหลือพอให้ฉมอยู่ จึงต้องโยนฉมลงไป
ในเหวนรกอันลึกสุดประมาณเพื่อรอเวลา ฉมถูกเหวี่ยงลงไปในเหวนั้น นายนิรยบาล
บอกว่า เอาไปรวมๆ กันหาไม่ยากหรอก การค้นหาที่นี่ ใช้แรงดึงดูดของกรรม
ค้นหา แม่นยำยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ไม่มีพลาด แล้ววิญญานบาปของฉมก็ถูกโยน
ลงไปจองจำ ณ เหวนรกกแห่งนั้น

ฉมตกใจสุดขีดอีกครั้ง ร่างลอยละลือลง รู้สึกว่าแรงกว่าตกตึก รอเวลาที่ร่าง
ตกกระแทกกันเหว

ฉมตกใจตื่นขึ้นมาเป็นเวลาตีสามเศษ เขาฝันไปนั่นเอง เขายังไม่ได้เปิดร้าน
เหล้าป่น เขายังอยู่ในบ้านลุงไข่ เขาหลับไปตั้งแต่หัวค่ำด้วยความเพลีย เขาไม่ได้
นอนเต็มอ้อมมาหลายคืน มัวแต่ใช้เวลาหาข้อมูลเกี่ยวกับเหล้าป่น โอกาสของความ
ร่ำรวย แต่ดันมาพบฝันร้ายยืดยาว น่าสะพรึงกลัว จนนอนหลับไม่ลง ฉมได้ยินเสียง
ลุงไข่เดินอยู่ที่ชานบ้าน จึงกระซิบเสื้อแจ๊คเก็ต เดินออกไปคุยกับลุงไข่ คืนวันพระ
แรม ๑๕ ค่ำกลางหมู่บ้านชายป่าแบบนี้ ท้องฟ้ามืดสนิท เห็นดาวพร่างพรารบน
ท้องฟ้า สวยงาม

“อากาศเย็นสบายดีนะครับลุง ดาวก็สวยมากเลยครับ จักรวาลกว้างใหญ่
สวยงามจริงๆ ” ฉมเอ่ยขึ้น

“จักรวาลกว้างใหญ่ผ่านเวลามายาวนาน แต่จะเชื่อไหมว่า การเวียนว่ายตาย
เกิดของคนเราแต่ละคนยาวนานกว่าจักรวาลนี้มากมายนัก” ลุงตอบพลางเอามือ
เหลาตำมจอบได้แสงตะเกียงถ่านแก๊ส ที่มีน้ำหยดลงแคลเซียมคาร์ไบน์ให้ก๊าซติดไฟ

“ลุงคิดว่ามันนานแค่ไหนครับ จักรวาลและการเวียนว่ายตายเกิดของคนเรา”
ฉมกลามพลาชมองดูลุงที่ไม่ใส่เสื้อ และดูไม่มีอาการหนาว เหมือนลุงต้องการอวด
แผ่นอก แผ่นหลัง และต้นแขน ที่เต็มไปด้วยอักขระเลขยันต์ ดังขุนโจรเก่า

“ส่วนตัวลุงเชื่อว่ามันคงยาวนาน จนเคยมีโลกอื่นๆ ที่เป็นอย่างโลกมนุษย์เรา
นี้เกิดขึ้นมา เจริญขึ้นจนมีมนุษย์ และเสื่อมสลายไปแล้ว มากมายนับไม่ถ้วน”

“ลุงเคยอ่านหนังสืออนาคตวงศ์ กล่าวถึงพระพุทธเจ้าที่จักบังเกิดมีในอนาคต
เขาเล่นนับเวลาเป็นอสงไขย หรือ ๑๐ ยกกำลัง ๑๔๐ ปี กล่าวถึงอีกเล่มคือ
มุนินาถที่ปณี กล่าวถึงพระพุทธเจ้าที่มีมากมายมาแล้วในอดีต ลุงเชื่อว่ามันมี
เค้าโครงมาจากเรื่องจริง ดังนั้นลุงเลยเชื่อว่ามีโลกต่างๆ มากมายและดับสูญ
ไปแล้ว” ลุงไข่ตอบ

“เหมือนนิทานหลอกเด็กมากกว่านะครับ ผมอ่านๆ เจอบ้างก็คิดว่าคนต่างๆ
เอาสนุก ขนาดไดโนเสาร์ ยิ่งแค่ ๑๐๐ ล้านกว่าปี หรือแค่ ๑๐ ยกกำลัง ๘
เท่านั้น” ฉมเสนอความคิด

“ลุงอ่านหนังสือมากมายจังนะครับ ผมเห็นตั้งแต่สมัยลุงเป็นนายท่าปล่อยรถเมล์
แล้ว เวลารถเมล์ไม่เข้าท่า ลุงก็จะมีหนังสืออ่านไปเรื่อยๆ ลุงเป็นแบบอย่างให้ผม
รักการอ่านครับ ตอนนั้นผมคงเรียนสั๊กมอดันครับ” ฉมเล่าความหลัง

“ลุงคิดว่ายานอวกาศก็ดี สเต็มเซลล์ก็ดี หรือกระทั่งพันธุวิศวกรรม การ
เปลี่ยนธาตุด้วยความรู้ทางอะตอม คงมีมนุษย์โลกอื่นที่สูญสลายไปค้นพบมาแล้ว
เพราะมันเป็นความจริงในธรรมชาติที่มีอยู่แล้ว มนุษย์ช่างค้นคว้าหาความเจริญ
มาปรนเปรอกิเลส ลุงเคยคิดเล่นๆ ว่าศรของพระรามในศึกชิงนางเรื่องรามเกียรติ์
อาจเป็นขีปนาวุธที่ใช้รบกัน คนที่มีความสามารถทางจิตอาจใช้ฤทธิ์ไปดูแล้วเล่าให้
คนอื่นฟัง แต่คนที่ฟังแล้วเล่ากันต่อๆ มา คงจินตนาการไม่ถึง เลยคิดว่าเป็นลูกศร
เล่าไปเล่ามาเลยเพี้ยนไปเรื่อยๆ ลุงเคยอ่านสงครามเมืองทรอย เรื่องก็ยกทัพข้าม
ทะเลแย่งผู้หญิงกัน ลุงคิดว่าอาจเป็นเรื่องเดียวกันก็ได้ เล่าไปเรื่อยๆ เป็นพันปี
เลยกลายเป็นคนละเรื่อง”

“ผมกับลุงอาจเคยเกิดเป็นตัวละครสักตัวในสมัยนั้นก็ได้นะครับ” ฌมกล่าวติดตลก

“ก็อาจเป็นได้ ในทางศาสนาถือว่าไม่มีใครสักคนในโลกนี้ ที่ไม่เคยเกิดเป็นญาติกัน การเวียนว่ายตายเกิดทำกรรมทั้งดีทั้งเลว คงยาวนานมาก พอโลกหนึ่งสลาย ก็อาจมีอีกโลก ณ อีกจักรวาลเกิด เราคงไปเกิดกันอีกทีนั่น ลุงอ่านหนังสือพบว่าในจักรวาลมีกาแล็กซีแบบเราอยู่มากมาย อาจมีโลกอื่นที่กำลังเจริญก้าวหน้าแบบเรานี้อยู่อีกหลายแห่ง”

“ลุงรู้อะไรเยอะจังนะครับ”

“เราโซคตินะ จักรวาลในยุคของเรามีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น มาเปิดเผยความเป็นจริงของธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทางศาสนาเรียกว่า ช่วงนี้เป็น “ภัทรกัป” เป็นกัปที่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นถึง ๕ พระองค์ เป็นกัปที่ประเสริฐที่สุด” ลุงพูด

“อ้อ ผมเคยได้ยินบทสวดพระเจ้าห้าพระองค์ ที่มีพระนามของพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ รู้มาว่าสวดแล้วจะร่ำรวย” ฌมพูดขึ้น

“ใช่แล้ว พระกกุสันโธ พระโกนาคมโน พระกัสสปะ พระโคตมะ และพระศรีอาริย์ ตอนนี้พระพุทธเจ้าองค์ที่เรากราบไหว้อยู่ คือพระโคตมะพระพุทธเจ้า” ลุงตอบแล้วเล่าต่อไปว่า

“ตอนลุงติดคุก ลุงโซคติไปเจอพัศดีที่ปฏิบัติธรรม แนะนำความจริงที่เปลี่ยนแปลงทางเดินในชีวิตลุงอย่างสิ้นเชิง จากความรู้เรื่องกฎแห่งกรรม ลุงเลยศึกษากฎแห่งกรรม เอาไปโยงกับโหราศาสตร์ เลยพบว่าคนเราฝันดวงได้ ลุงเลยกลับตัว ลุงอาจเป็นเจ้านี่กรรมใครต่อใครมาหลายคนในการเกิดตายเวียนว่ายอันยาวนาน ลุงอาจได้เป็นใหญ่ในหมู่มโจร ถ้าไม่กลับตัวเสียก่อน หลังจากพ้นโทษการติดคุกออกมา”

“ลุงติดคุกเพราะอะไรเหรอครับ” ฌมถาม

“ปล้นทรัพย์ ทำร้ายเจ้าทรัพย์ ลุงจัดการกับเจ้าหนี้หน้าเลือดขี้โกง กรรม คงดลให้ลุงต้องไปเป็นลูกหนี้เขา รับความทุกข์ จนเกิดโทสะไปปล้นเขา ลุงคิดว่า ลุงทำถูกในตอนนั้น” ลุงตอบแล้วกล่าวต่อไปว่า

“ใจที่ไม่ฝึกของคนเรามันไฟตำ ไหลไปตามกิเลสบัญชา ชาตินี้ทำดี ชาตินี้หน้า มีความสุขสบายดีแล้ว ก็มีโลภะ โมหะ ทำความชั่ว ชาตินี้ทำเลว ชาตินี้หน้ารับ ผลเลว ก็โกรธแค้นเป็นโทสะ ชั่วอีก ทำชั่วทำงาน ลุงในตอนหนุ่มก็ลำบาก จน โกรธแค้น ทำชั่ว ปล้นเสียเลย ดินะที่ไม่ฆ่าเจ้าทรัพย์”

ผิวหนังเหี่ยวยานของแผ่นหลังของลุง ได้แสงตะเกียงถ่านแก๊ส เห็นยันต์อักขระ ถูกสักไว้เต็มแผ่นหลัง หน้าอก ต้นแขน แกก่งเป็นน้กเลงที่น่ากลัวเลยทีเดียวในอดีต ลุงเล่าต่อไปว่า

“ไม่ว่าที่อาจารย์ต่อที่อาจารย์ หมอดูต่อกี่หมอดู ดูดวงลุงแล้วต่างก็บอกว่า ดวงลุงเอาดีทางโจรนั้นดีที่สุด แต่ลุงว่าไม่เอาดีกว่า เลยล้างมือในเวลาที่ยังไม่สาย โอกาสที่ลุงจะเอาคืนได้ ลุงขอสละสิทธิ์ ถ้าเอาชั่วทางนั้นต่อ ชาตินี้หน้าก็ต้องไปถูก เอาคืนอีกไม่จบสิ้น แคเราฝึกการกระทำ อนาคตเราก็เปลี่ยน กวาดถนน ล้างจาน ปลอ่ยรถเมล์ แม้จะลำบากสักหน่อย แต่ดีกว่าเป็นโจร”

“ลุงฝึกดวงตัวเองเหอครับ”

“ถ้าเราทำตามความถนัด ทำตามใจ เราก็อาจต้องเดินไปตามทางที่กรรม กำหนดส่งเสริม พลัดทำเสียที่ ทำกรรมต่อกันเป็นลูกโซ่ไม่รู้จบ ชาตินี้ตาเรา ชาตินี้หน้าตาเขา ถ้าเราฝึกเสีย ทำตามที่พระพุทธองค์แนะนำ อาจปิดทางอบายที่จะนำเราไปสู่ความทุกข์ได้”

“ผมเองก็เถอะ ชาตินี้อาจเป็นโอกาสในการเอาคืน บรรดาคนที่มีกรรมผูกพัน ต้องมาเป็นลูกค้า แต่อย่าไปขายมันเลยเหล่านะ ลุงอยากเตือนเอ็งอีกสักครั้ง”

ไก่เริ่มขัน ขอบฟ้าเริ่มเปิดเห็นแสงเงินแสงทองแรกของวัน ผมทบทวนดวงตัวเอง แล้วเกิดความกลัว ดวงของเขานั้น จะต้องรุ่งทางเปิดร้านเหล้า ไม่ว่าจะดูดวงด้วยตนเอง หรือลู่ไข่ดู ตามดวงกรรมผูกพัน เขาต้องทำงานเกี่ยวกับเหล้า แม้ว่าส่วนตัวจะไม่กินเหล้า แต่ก็กลัวเพราะมีเกณฑ์ตายร้าย ตายโหง ผิดธรรมชาติ จึงดันดันมาหาฤกษ์ที่ดีกับลู่ไข่ หวังจะให้รวยด้วยเหล้าอย่างราบรื่น

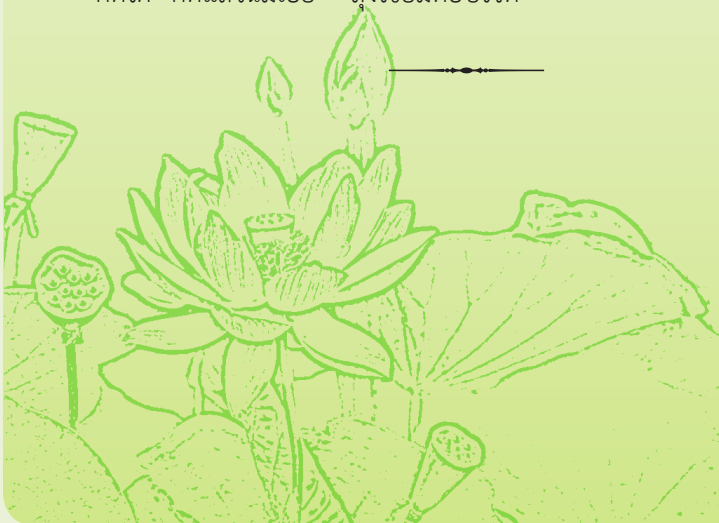
พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว ความสดใสของแสงแดดสาดส่องฟ้างามอีกครั้ง

“ลู่ไข่ครับ ผมจะไม่ทำร้านเหล้าแล้วครับ คิดดูแล้วได้ไม่คุ้มเสียเลย ผมจะเปิดร้านขายนมสดแทน”

ผมตอบไปพลันนึกถึงภาพประทับใจในอดีต ที่ลู่ไข่ควักสตางค์ที่แกไม่ค่อยจะมีนัก ซื้อมมดุงแจกเต็ๆ ที่กำลังเตะฟุตบอล

“งานที่เหมาะสมกับตัวผม ทำแล้วรวยแต่ได้บาปผมขอไม่ทำ ผมยอมเลือกงานรองๆ ที่ทำแล้วไม่รวย แต่ได้สะสมบุญดีกว่า ผมเปลี่ยนความคิดแล้วครับลู่ ผมจะรวยความดีแทน”

“คิดได้ ก็นี่แล้วผมเอ๋ย” ลู่ไข่ยิ้มตอบใจดี

สารบัญ ←

เรื่อง รัก พ.ศ. ๑๐๐ โดย วิลาสินี

(เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๔๖ <http://dungtrin.com/mag/?46.fiction>)

บทที่ยี่สิบ

เมื่อฝนซาเจ้าชายทรงนำจันทราวตีกลับเข้ากระโจมที่พัก ในเวลาเดียวกับที่ศรีรามเดินตัวเปียกปอนมาส่งภาวิณีที่หน้ากระโจม เจ้าหญิงและภาวิณีได้พบกันก็โล่งใจ จันทราวตีมีเรื่องตื่นเต้นในอกอยากระบายและขอคำปรึกษาจากภาวิณีนัก ขณะที่เจ้าชายเสด็จกลับไปในกระโจมที่ประทับพร้อมรับสั่งเรียกศรีรามตามไปด้วย

“เป็นอย่างไรสหาย ไปตักน้ำตกท่าที่ไหนมา”

“ข้าพระองค์ยืนบังฝนให้ภาวิณีพระเจ้าข้า ระหว่างที่พาเธอออกตามหาน้องหญิงวดี”

ศรีรามทูลตอบเสียงสั่นด้วยความหนาว

“เจ้าก็รู้เนี่ย ว่านางอยู่กับเรา”

“พะยะค่ะ รู้ด้วยว่าเวลานั้นพระโอรสคงไม่ยากให้มีผู้ใดไปรบกวณ”

ฟังประโยคนั้นของศรีราม เทวรินทร์มันต์จึงทรงอุทานด้วยความชอบพระทัย

“ดีมากสหาย เจ้าช่างรู้ใจเรานัก...อยู่กับภาวิณี เกิดอะไรขึ้นบ้าง”

“มิได้เกิดอะไรเลยพะยะค่ะ ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันเราสนทนาแต่เรื่องของธรรมะ และแม้ว่าจะหลบฝนอยู่ซิดใกล้ นางก็นั่งหันหลังให้ข้าพระองค์และไม่เอ่ยความอันใดจนกระทั่งฝนหยุดตก”

“ส่วนเจ้าก็ได้แต่ยืนบังฝน ไม่สนใจจะทำอะไรนางเลยกระนั้นหรือ”

เทวินทร์วรมนต์ยั่วเย้าประสาชาย ศรีรามรู้ว่าเจ้าชายมีพระทัยแค่นี้เพียงจะหยอกเขาเล่น แต่ชายหนุ่มนี้คิดเป็นจริงเป็นจังแล้วจึงเอ่ย

“ไม่พะยะค่ะ ตลอดเวลาที่หลบฝนอยู่ด้วยกัน ข้าพระองค์ได้คิดทบทวนดูแล้ว ความรู้สึกที่ข้าพระองค์มีต่อนาง หากจะเรียกว่าความรัก ก็ขอให้เป็นรักด้วยความผูกพันอย่างผู้ที่เปี่ยมมิตรและอยากเกื้อกูลช่วยเหลือให้ได้ดีในทางธรรมด้วยกันมากกว่า พะยะค่ะฝ่าบาท เรื่องจะล่วงเกินนางในเวลานั้นย่อมไม่ใช่เรื่องบังควรเป็นแน่”

เทวินทร์วรมนต์ฟังจบแล้วนึกถึงในพระทัย แม้อยู่ในยามที่บรรยากาศเป็นใจ ก็มิได้ทำให้ศรีรามหวนไหว้ไปกับอารมณ์ทางโลก ต่างจากตนเองยิ่งนัก ที่คอยคิดแต่จะฉวยโอกาสกับจันทราวดีอยู่ตลอดเวลา

“ดีแล้วละ คิดได้เช่นนี้เราก็คงขออนุโมทนากับเจ้าด้วย”

“แล้วฝ่าบาทเล่าพระเจ้าข้า”

“เรามีเรื่องต้องการคำปรึกษา ถึงได้เรียกเจ้ามาเดินอยู่ด้วยกันนี่อย่างไร”

เจ้าชายเทวินทร์วรมนต์เล่าเรื่องต่างๆ ให้ศรีรามฟังทั้งหมด ทั้งเหตุการณ์ลอบปลงพระชนม์ที่ทรงเห็นหน้าว่าผู้ปองร้ายเป็นนายทหารของภัทรเสน องค์รักษ์ที่ตามมาให้ความช่วยเหลือคือหลานของอำมาตย์นาหิโย รวมถึงเรื่องที่ทรงได้รู้ว่าจันทราวดีที่แท้ปลอมตัวมาจากนครสาวัตถิ ศรีรามได้ฟังชื่อพระธิดาจันทราวดีแล้วอดหวนคิดไปถึงภาววิณไม่ได้ ว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นใครกันหนอ อย่างน้อยก็น่าจะเป็นผู้หนึ่งที่มีความสำคัญในนครสาวัตถิอยู่บ้าง เจ้าชายเล่าจบแล้วเกรงว่าศรีรามจะฟังชันไปไกล จึงตรัสตัดบทเพื่อเข้าประเด็น

“ช่วยเราคิดก่อนศรีราม ต่อไปนี้เป็นปริศนาที่เราจะต้องสืบเสาะหาให้ทันก่อนงานสถาปนาจะเริ่มขึ้น...”

บทที่ยี่สิบเอ็ด

แม้ทุกคนที่มาจากนครสาวัดก็จะล่วงรู้ถึงการเลื่อนพิธีอภิเษก แต่ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามกำหนดการที่นัดหมาย กำหนดกลับไว้นั้นได้ก็ต้องให้เป็นไปตามนั้น เมื่อเจ้าหญิงจันทราวดีและภาวิณีมาถึงที่พักเหล่าองครักษ์ก็มารอท่าทูลเสด็จเพื่อนำทางกลับแคว้นโกศล ก่อนเดินทางนั้นจันทราวดีทรงรู้สึกกังวลในพระทัยที่จะต้องทรงหนีออกไปโดยมิได้บอกกล่าว เมื่อรับสั่งกับเพื่อนหญิงภาวิณีจึงเรียกหัวหน้าองครักษ์วิภูทะมาไหว้วานธุระอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกลับมาทูลพระธิดาว่าขอให้ทรงวางพระทัยได้ จากนั้นทั้งหมดจึงออกเดินทางออกห่างจากขบวนอย่างเงียบเชียบระหว่างทางนั้นจันทราวดีประทับนั่งอยู่บนหลังม้าจึงมิได้ตรัสปรึกษากับภาวิณีแต่ประการใด ได้แต่่วนวายในพระทัยอยู่ผู้เดียวอย่างเงียบเหงา

“เจ้าชายจะเป็นห่วงเราไหมหนอ...”

ดารีแล้วว่าขุนในพระทัยกับคำถามที่เจ้าชายตรัสเมื่อไม่กี่ชั่วยามที่ผ่านมา...หากเลือกได้ เจ้าจะเลือกเป็นแบบไหน คนไร้ศรัทธาบรรดาศักดิ์หรือเจ้าหญิงที่มีพร้อมทุกอย่าง...เจ้าหญิงเงยหน้ามองจันทราแล้วรำพึงอย่างหม่นหมอง

“ข้าแต่จันทรา หากข้าเลือกจะเป็นอะไรก็ตามที่ขอเพียงได้อยู่เคียงข้างกับเทวรินทร์วรมนต์ เช่นนั้นจะผิดไหม”

ดวงจันทร์ยังคงทอประกายสุกใสให้แสงสว่างนำทางดุจเดิมแต่ไร้ซึ่งคำตอบ ปล่อยให้เจ้าหญิงตั้งคำถามอยู่เพียงลำพังกระทั่งเข้าใกล้ชายแดนแห่งแคว้นโกศลจนไปถึงนครสาวัด...

แล้วเสร็จจากการคุยธุระกับเจ้าชายในที่ประทับ ศรีรามจึงกลับเข้าที่พักของตนบ้าง เมื่อล้มตัวลงนอนอย่างอ่อนแรงไปจนถึงรุ่งเช้า แสงแดดอ่อนๆ สาดส่องเข้ามากระทบ กับเสียงนกพิราบกระพือปีกบินมา ศรีรามจึงลืมตาขึ้นดูจึงเห็นนกพิราบขาวตัวหนึ่งบินมาเกาะอยู่บนราวแขวนผ้า ปากคาบธนูลูกหนึ่ง ส่วนตรงขาของมันมีแผ่นหนังชิ้นเล็กๆ มัดติดอยู่

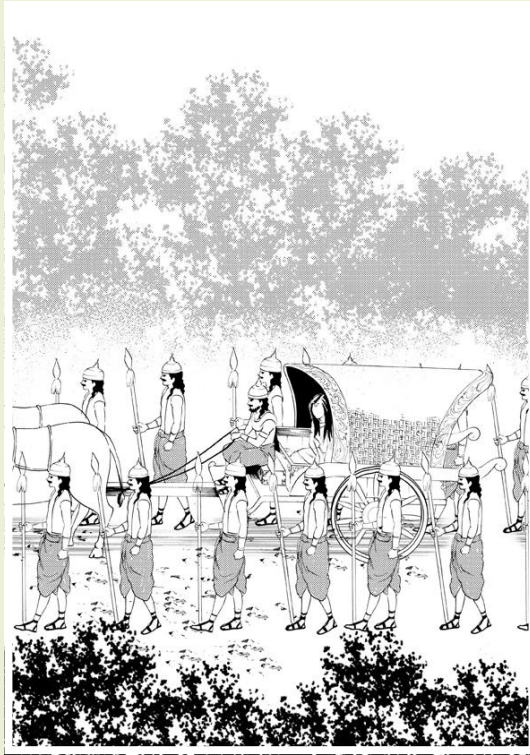
เมื่อศรีรามหันมองมันก็ไม่บินหนีไปไหน ผงกหัวอยู่ปะหลกๆ คล้ายเชื้อเชิญให้มาหยิบเอาลูกธนูออกจากปากกับแกะแผ่นหนังจากขามันเสียก่อนแล้วค่อยบินจากไป แต่เหลนชายของอนาถบิณฑิกะฉลาดพอที่จะหยิบลูกธนูและแกะแผ่นหนังออกมา แล้วก็กลับจับตัวนกพิราบเอาไว้ ผูกติดไว้กับข้อในกระโหลกของตนนั่นเอง

“อยู่ด้วยกันก่อนเจ้านกน้อย เราสังหรณ์ใจว่าหากปล่อยให้เจ้าบินจากไปแล้วจะไปลับ ไม่อาจติดตามหาผู้ที่ส่งข่าวมาให้เราได้”

แผ่นหนังจารึกเนื้อความไว้มากี่ประโยค ศรีรามอ่านรวดเดียวแล้วลูกพรอดวิ่งออกจากกระโหลกแล้วมองไปรอบกองคาราวานอย่างเค็งคว้างก่อนทอดถอนใจด้วยความอาลัย

“ตามไปเวลานี้ก็มีทัน ไปแจ้งองค์เทวินทร์วรมันต์ก่อนดีกว่า”

เนื้อความในสาส์นนั้นเป็นข้อความอำลาด้วยความจำเป็นที่จะต้องจากไปทำธุระขออย่าให้เจ้าชายและผู้คนในขบวนเป็นกังวล ส่วนลูกธนูที่นกพิราบคาบมาให้นั้นเป็นของผู้ติดตามที่มาคอยช่วยเหลือจันทราวตีไว้ในคราวที่เจอเสือป่า ขอให้เจ้าชายทรงระวังอันตรายรอบด้านให้จงหนัก แม้องค์รักษ์จากในวังก็มีอาจไว้พระทัยได้ ปิดท้ายด้วยคำอำลาและหวังว่าจะได้พบกันใหม่ เจ้าชายอ่านแล้วกลับพอพระทัยและขอบใจศรีรามที่นำข่าวสารมาส่งให้

“อันตรายมืออยู่รอบด้าน ให้นางกลับไปรอท่าที่สาวตึกก็ดีเหมือนกัน”

“พระองค์ตรัสราวกับว่ามิได้ทรงกังวลที่ต้องแยกจากองค์หญิงเลยพระเจ้าข้า”

“จะกังวลไปใย ในเมื่อเรากลับไปก็ต้องไปเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับนางอยู่แล้ว
เจ้าสิ ศรียาม หักห้ามใจไม่ให้คิดถึงภาวิณีได้หรือ”

เหมือนตอกย้ำลงในความหวนไหว เมื่อเทวินทร์มนต์ตรัสย้ำถึงคำว่า ‘ภาวิณี’
ขึ้นมาครั้งใด จิตใจของศรียามก็ไหวเอนออกไปนอกทางเสียแทบทุกครั้ง แท้จริงแล้ว
ศรียามก็มีเชื้อสายกับภาวิณีอยู่มาก หากแต่พยายามระลึกได้ หน้าที่ย่อมสำคัญกว่า

หากเป็นเนื้อคู่กันด้วยบุพเพสันนิวาส อยู่ห่างจากกันเพียงใดย่อมไม่แคล้วคลาดและ
กลับมาหากันจนได้ในวันหนึ่ง ชายหนุ่มจึงกราบทูลอย่างมั่นใจ

“ได้ พะยะคะ”

เขตพระราชฐานชั้นใน พระนครสาวิตรี

ชั่วระยะเวลาข้ามคืนและข้ามวัน เหล่าองค์กรกษัตริย์ติดตามรักษาความปลอดภัย
แก่เจ้าหญิงและภาวณียอย่างใกล้ชิด กระทั่งถึงนครหลวงก็เสด็จเข้าประตูเมืองและ
เดินทางไปยังพระราชวังอย่างสามัญชนทั่วไป โดยที่ไพร่ฟ้าประชาชนก็ได้สังเกต
พระราชอาและพระราชนิมาารอรับที่อุทยานด้านหลังของราชวังในเวลาพลบค่ำของ
วันเพ็ญเดือนเก้า เจ้าหญิงน้อยนิวัตพระนครโดยสวัสดิภาพ ยังความปลื้มปิติและโล่ง
พระทัยมาให้แก่พระบิดามารดาทั้งสองพระองค์เป็นล้นพ้น

นำส่งพระธิดากลับพระราชวังแล้ว ภาวณีก็นั่งหลังกลับไปยังเรือนเล็กหลังวิหาร
บุพพาราม แม้จันทราวัติจะตรัสขอร้องอ่อนวอนให้รับตำแหน่งพระสหายคนสนิท
มีเรือนพักรับรองใหญ่โตมโหฬารภายในรั้วพระราชวังทั้งรับรองฐานะความเป็นอยู่
มิให้บกพร่องอย่างที่เคียดพากันไปตกระกำลำบาก ภาวณีก็นั่งรับฟังอย่างนิ่งเย็น
และเป็นสุขอยู่ด้วยความพอใจในสิ่งที่ตนมี เมื่อพระธิดาตรัสจบจึงปฏิเสธอย่าง
นิมนวลและอดไม่ได้ที่จะต้องสั่งเสีย

“พระธิดาเรียกหาข้าพระองค์ที่วิหารบุพพารามได้ทุกเวลาเพคะ หากมิใช่เรื่อง
วุ่นวายอย่างที่เกิดในคราวนี้อีก”

จันทราวัติร้องครางอย่างขัดใจ แต่ไม่อาจเอ่ยความใดได้ต่อ ด้วยเห็นว่าเสด็จพ่อ
และเสด็จแม่ยังรอท่า—เมื่อได้เวลาเจ้าหญิงเสด็จเข้าที่ประทับ ภาวณิจึงทูลลาและ
ปลีกตัวกลับไปยังเรือนของตนในเวลารุ่งสาง

(...อ่านตอนต่อไปในฉบับหน้า)

สารบัญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัว ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณ ๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมามาก มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งผันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกริเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโอเคเดียวเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่น่าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ติดกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แกกัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมากศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยายภาพ ปฏิปทา ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรูปทิวทัศน์สวย ๆ มาประกอบบทความ อีกทั้งไม่พาดหมหรือแทรกธรรมะด้านการปฏิบัติที่ขัดแย้งกับแนวทางของนิตยสารนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และ

เป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บน
เส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ
สารน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คน
ทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ
ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้
ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน
ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ
จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน
ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการ
นำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผล
ต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน
วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา
จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น
ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิษฐาน ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น
จำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด
เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา
ช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของบทความ
ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม
แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานก่อนถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน
ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์
เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน
สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ
ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย
เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่
สอดคล้องกัน ขอให้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้
นะคะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย
ตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง
เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหือ? ฉันท
นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อ
ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรบกวนคำอัตโนมัติของ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ยากให้ช่วยดูการตัด
คำด้วยนะค่ะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน
ได้สโลน ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด
ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่
จำเป็น เช่น

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรม
ข้ออาเมนนั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่า
ผลกรรมข้ออาเมนนั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)
หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้ค่ะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้น งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์
กวีกรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสักนิดนะค่ะว่า
บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ
ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แด่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่น
กันค่ะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า
ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจดูด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมายาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพพระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย sotima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงาน

ได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบรวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยนะคะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้นะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรไหม

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรางวัลแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขอบคุณทุกท่านในจิตอันมีธรรมเป็นทานของทุกท่านค่ะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>